

NỘI SAN

CHI ĐOÀN 11A1

SỐ ĐẶC BIỆT CHÀO MỪNG KỶ NIỆM 60 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG

THPT HƯNG YÊN

60 NĂM

TRƯỜNG THÀNH - TRI ÂN - TIẾP BƯỚC

THPT HƯNG YÊN

1959 - 2019

BAN BIÊN TẬP

Trưởng ban

HOÀNG THỊ NGỌC ANH

*Ủy viên BCH Đoàn trường,
Bí thư Chi đoàn 11A1*

Phó trưởng ban

LƯU HÀ CHÂU

DƯƠNG HOÀNG GIANG

CÁC ỦY VIÊN

Nguyễn Văn Hoàng

Phạm Thị Ngọc Anh

Vũ Trần Phương Nguyên

TƯ LIỆU, HÌNH ẢNH, NỘI DUNG

Tập thể Chi đoàn 11A1

Cố vấn biên tập

Thầy giáo chủ nhiệm

BÙI HUY HOÀNG

MỤC LỤC

1. MỤC LỤC - Trang 1
2. LỜI NGỎ - Trang 2
3. LỊCH SỬ - TRUYỀN THỐNG NHÀ TRƯỜNG - Trang 3 - Trang 11
4. NHỮNG KHÚC CA TRUYỀN THỐNG - Trang 12 - Trang 16
5. VỀ TẤM HUY HIỆU CỦA TRƯỜNG THPT HƯNG YÊN - Trang 17
6. DÒNG CẢM XÚC - Trang 18 - Trang 40
7. HỌC VUI - VUI HỌC - Trang 41 - Trang 49
8. THPT HƯNG YÊN - NHỮNG BỨC ẢNH ĐA CHIỀU - Trang 50 - Trang 56
9. THAY CHO LỜI KẾT - Trang 57

LỜI NGỎ

Tháng 9 năm 1959, trên mảnh đất Phố Hiến giàu truyền thống yêu nước và cách mạng, một sự kiện trọng đại trong lịch sử phát triển của ngành giáo dục đào tạo tỉnh Hưng Yên đã diễn ra - Trường Cấp 3 Hưng Yên - ngôi trường trung học phổ thông đầu tiên của tỉnh ta đã được thành lập.

Mới đó mà đã 60 năm, ngôi trường Cấp 3 Hưng Yên thân thương của chúng ta đã đi được một chặng đường dài trong quá trình xây dựng và phát triển của mình. Trong 60 năm ấy, dưới mái trường thân thân yên này, đã có biết bao thế hệ thầy cô không quản ngại đêm ngày, mưa nắng, vẫn dõng dạc miệt mài bên những trang giáo án để chấp cánh ước mơ cho biết không biết bao nhiêu thế hệ học trò. Và cũng từ mái trường thân thương này, đã có rất nhiều, rất nhiều các thế hệ học sinh đã trưởng thành và cất cao đôi cánh, vươn mình bay cao, bay xa trên những khung trời mơ ước, tỏa đi mọi nẻo đường của đất nước thân yêu, ra sức cống hiến sức lực và trí tuệ cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ tổ quốc. Công sức và trí tuệ của các thế hệ thầy cô và học sinh nhà trường trong 60 năm qua đã mang lại biết bao thành tích thật đáng tự hào, mang lại danh tiếng cho một ngôi trường có bề dày TRUYỀN THỐNG vào loại nhất nhì của tỉnh Hưng Yên.

Chúng em, thế hệ học sinh thứ 58 của nhà trường cảm thấy hết sức vinh dự và tự hào khi được tiếp tục học tập, rèn luyện và tu dưỡng dưới mái trường thân yêu này. Chúng em tự hào về truyền thống nhà trường, tự hào về thầy cô, tự hào về bạn bè mà mình đang có.

Vinh dự và tự hào hơn khi chỉ vài tháng nữa thôi, chúng em lại được tham dự vào một sự kiện trọng đại đánh dấu bước TRƯỞNG THÀNH trong quá trình xây dựng và phát triển của nhà trường mình, đó là: **LỄ KỶ NIỆM 60 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG THPT HƯNG YÊN.**

Hướng về sự kiện đầy ý nghĩa đó, tập thể Chi đoàn 11A1 xin được trân trọng giới thiệu tới quý thầy cô cùng các bạn học sinh **NỘI SAN SỐ ĐẶC BIỆT** với Chủ đề **THPT HƯNG YÊN 60 NĂM TRƯỞNG THÀNH - TRI ÂN - TIẾP BƯỚC.**

Nội san là tập hợp các bài viết, tư liệu và hình ảnh mà 41 thành viên Chi đoàn 11A1 đã dày công sưu tầm và biên soạn dưới sự tư vấn của thầy giáo chủ nhiệm Bùi Huy Hoàng.

Vì điều kiện thời gian cũng như kinh nghiệm chưa cho phép, nội san của chúng em có thể chưa phong phú, đa dạng về nội dung, câu từ chữ nghĩa có thể chưa chau chuốt song Nội san số đặc biệt của Chi đoàn 11A1 là tất cả tấm lòng, chứa chan tình cảm và sự TRI ÂN sâu sắc của 41 đoàn thành viên trong lớp gửi tới các thế hệ thầy cô giáo cũng như các bậc cha anh đã từng học tập dưới mái trường này. Những người đã có công xây đắp lên truyền thống của nhà trường để ngày hôm nay chúng em được thừa hưởng, tự hào và đang cố gắng TIẾP BƯỚC.

Chúng em rất mong nhận được sự đóng góp ý kiến từ các thầy cô giáo, các anh chị và các bạn học sinh về nội dung của tập nội san này.

Tập thể 11A1 xin trân trọng cảm ơn và xin được giới thiệu nội san!

BCH CHI ĐOÀN 11A1

THPT HUNG YÊN

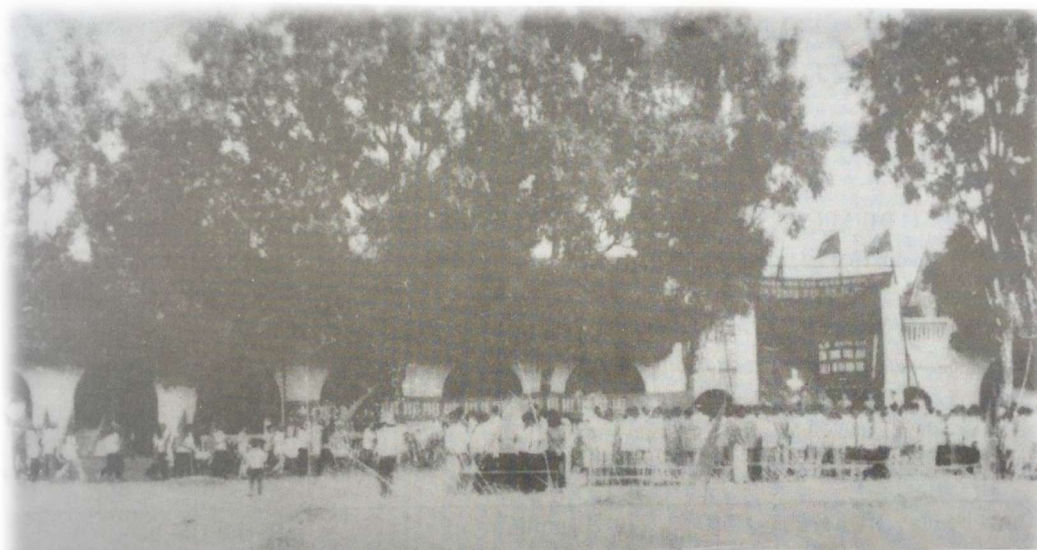
60 NĂM

MỘT CHẶNG ĐƯỜNG

I. LỊCH SỬ NHÀ TRƯỜNG

Trường Cấp III Hưng Yên trước đây, ngày nay là trường THPT Hưng Yên được thành lập vào tháng 9 năm 1959.

Địa điểm đầu tiên của trường đặt tại khu bờ Hồ, trên nền móng của trường Cấp II Phạm Ngũ Lão, tỉnh Hưng Yên.

Trường tại Ấp Dâu-chợ Gạo thị xã Hưng Yên

Năm học 1959 - 1960, năm học đầu tiên khi mới thành lập, trường có 4 lớp

8, tuyển sinh từ 9 huyện thị của tỉnh Hưng Yên và 1 lớp 9 với 50 học sinh.

Học trọn năm học đầu tiên ở cuối bờ hồ, do yêu cầu phát triển, từ năm 1960 đến năm 1965, nhà trường được xây dựng mới tại khu vực chợ Gạo (hiện nay là Nhà máy hoa quả xuất khẩu). Từ năm học 1961 - 1962, trường bắt đầu đi vào hoạt động ổn định với đầy đủ 3 khối lớp: 4 lớp 8, 4 lớp 9 và 1 lớp 10.

Năm 1964, đế quốc Mỹ mở rộng, leo thang cuộc chiến tranh xâm lược nước ta, bắt đầu tiến hành cuộc chiến tranh phá hoại miền Bắc bằng không

quân và hải quân. Để đảm bảo việc học tập không bị gián đoạn do bom đạn của Mỹ, thầy và

trò nhà trường phải dời khu vực chợ Gạo, sơ tán về học tập tại nhiều nơi

như Thôn Cao - xã Tự Do, thôn Đăng Châu - xã Lam Sơn, Nhà thờ Bầu - xã Hồng Nam, thôn Nhân Dục - xã Hiến Nam, khu vực bờ sông Điện Biên. Trong những năm tháng chiến tranh khốc liệt đó, thầy và trò trường Cấp III Hưng Yên phải công tác và học tập trong điều kiện hết sức khó khăn, gian khổ: các lớp học không chỉ diễn ra ban ngày như thường lệ mà phải tiến hành lúc buổi tối thậm chí là ban đêm. Bên cạnh các lớp học tạm thời là hầm hào, đường giao thông chằng chịt. Thầy và trò đi dạy, đi học đều phải cuốc bộ. Sáng sáng học sinh vội vã đến trường, trên đầu phải đội mũ rơm, trên mình phải mang lá ngụy trang, túi cứu thương. Tối tối, học sinh học theo nhóm học tập. Các thầy chủ nhiệm ngày dạy, tối đi kiểm tra học sinh học tập. Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy nhưng thầy vẫn dạy giỏi, trò vẫn tích cực, học chăm. Truyền thống đoàn kết, vượt khó, vươn lên dạy tốt học tốt của nhà trường đã được sinh sôi, nảy nở từ trong những năm tháng khốc liệt, gian khổ ấy.

Khi cuộc kháng chiến chống Mỹ, cứu nước bước vào giai đoạn quyết liệt nhất, nhiều học sinh nhà trường đã lên đường nhập ngũ, xung phong ra mặt trận, chiến đấu cho độc lập, tự do của dân tộc. Kết thúc các cuộc chiến tranh giữ nước, nhiều học sinh nhà trường đã hi sinh anh dũng trên khắp các chiến trường.

Đầu năm 1973, Hiệp định Pari được kí kết, hòa bình lập lại trên miền Bắc, thầy và trò trường Cấp III Hưng Yên từ những nơi sơ tán lại được trở về học tập ở ngôi trường cũ thuộc khu vực chợ Gạo. Nhiệm vụ trọng tâm của thầy và trò nhà trường là Thi đua dạy tốt, học tốt, thi đua xây dựng chủ nghĩa xã hội. Chính trong thời gian này, từ mái trường Cấp III Hưng Yên, phong trào thi đua xây dựng "Tập thể học sinh xã hội chủ nghĩa" đã xuất hiện và được toàn thể giáo viên và học sinh nhiệt liệt hưởng ứng sôi nổi, đưa lại những kết quả hết sức đáng tự hào. Năm học 1974 - 1975, trường được công nhận danh hiệu trường Tiên tiến xuất sắc số 1 của tỉnh Hải Hưng. Cũng trong

năm 1975, Trung ương Đoàn Thanh niên Lao động Việt Nam đã về khảo sát phong trào thi đua của nhà trường. Một vinh dự lớn lao đã đến: Trung ương Đoàn quyết định lấy nội dung, tên gọi phong trào thi đua của trường Cấp III Hưng Yên phát động thành phong trào thi đua chung cho cả nước và quyết định tặng Đoàn trường cấp 3 Hưng Yên lá cờ đầu tiên: "TẬP THỂ HỌC SINH XÃ HỘI CHỦ NGHĨA". Đến năm 1976,

trường cấp 3 Hưng Yên cũng vinh dự là ngôi trường đầu tiên của cả nước được Trung ương Đoàn trao tặng lá cờ

mang chân

dung liệt sĩ Nguyễn Văn Trỗi. Những nỗ lực phấn đấu vươn lên không ngừng của thầy và trò trường cấp 3 Hưng Yên luôn nhận được sự tin yêu của nhân dân, sự quan tâm

ngày càng lớn từ các cấp chính quyền. Để thuận tiện cho thầy và trò nhà trường trong công tác, từ năm học 1982 - 1983 UBND tỉnh quyết định chuyển trường về địa điểm mới, cạnh bờ Hồ Bán Nguyệt, thuộc trường THCS Nguyễn Quốc Ân hiện nay.

Từ năm 1989 đến năm 1994, trường lại chuyển địa điểm về Khu nhà Thành, nay là Trung tâm Giáo dục thường xuyên tỉnh Hưng Yên. Trong khoảng thời gian này, trường

Ban Chấp hành Đoàn trường khóa đầu tiên (1959 - 1961)

luôn đạt danh hiệu Tiên tiến và Tiên tiến xuất sắc, số lượng giáo viên và học sinh không ngừng tăng thêm, chất lượng dạy và học không ngừng được nâng cao, truyền thống dạy tốt

học tốt tiếp tục được phát huy. Năm học 1993 - 1994 trường Cấp III Thị xã Hưng Yên lại được công nhận là trường Tiên tiến xuất sắc số 1 của ngành giáo dục Hải Hưng. Cũng từ năm học này, trường được UBND tỉnh Hải Hưng quyết định đầu tư xây dựng thành một trong ba trung tâm giáo dục chất lượng cao của tỉnh.

Phường Quang Trung - TP.Hung Yên nhằm đầu tư cơ sở vật chất, xây dựng trường THPT Hưng Yên khang trang, hiện đại hơn cho xứng với tầm vóc lịch sử, truyền thống và những cống hiến của nhà trường.

Cùng với sự phát triển của đất nước, được sự quan tâm của các cấp bộ Đảng, của chính quyền và của

Đi liền với chủ trương đó, từ năm học 1994 - 1995, UBND tỉnh Hải Hưng cũng đã quyết định chuyển trường THPT Hưng Yên khỏi Khu nhà Thành, về địa điểm mới - địa điểm hiện nay của nhà trường tại Số 168 - đường Phạm Ngũ Lão -

ngành giáo dục Hưng Yên, đến nay trường THPT Hưng Yên đã được đầu tư xây dựng ngày càng khang trang với 1 khu Nhà hiệu bộ 4 tầng, 2 khu nhà 3 tầng, 1 khu nhà 1 tầng làm phòng học cho học sinh, 1 nhà đa năng cùng với khu vườn hoa, ghé đá,

sân trường rộng rãi, thoáng mát đủ sức cho học sinh học tập và vui chơi.

Trang thiết bị dạy học của nhà trường tương đối hiện đại với 100% phòng học được trang bị máy chiếu laze, bảng tương tác thông minh, cùng hệ thống trợ giảng. Nhà trường còn có 1 thư viện, các phòng thiết bị thí nghiệm, phòng thực hành tin học, phòng Lab học ngoại ngữ..v.v...

Thầy NGUYỄN XUÂN ĐỘNG
Hiệu trưởng đầu tiên của nhà trường

II. NHỮNG THÀNH TÍCH ĐÁNG TỰ HÀO

Trường THPT Hưng Yên nằm ở thủ phủ của tỉnh Hưng Yên. Trường ra đời, xây dựng và phát triển trên mảnh đất văn hiến, có truyền thống lịch sử của quê hương Hưng Yên - nơi có thương cảng Phố Hiến và có

Văn miếu Xích Đằng, biểu tượng cho một vùng đất địa linh nhân kiệt.

Trong những năm đầu mới thành lập, mặc dù điều kiện còn rất nhiều khó khăn thử thách do đất nước còn nghèo nàn, lạc hậu, lại đang có chiến tranh, nhưng các thế hệ giáo viên và học sinh nhà trường đã từng bước phấn đấu vươn lên, đạt được những thành tích quan trọng, mở ra những trang sử vàng đầu tiên cho truyền thống dạy và học của nhà trường. Trong thời điểm đầy gian nan ấy, cùng với phong trào thi đua “hai tốt” của Bắc Lý, trường THPT Hưng Yên là nơi khai sinh ra phong trào phấn đấu trở thành tập thể học sinh XHCN đầu tiên của miền Bắc và có những điển hình giáo dục toàn quốc - Đó là lớp 9B của cô giáo chủ nhiệm Nguyễn Thị Điềm, tập thể được nhận cờ Nguyễn Văn Trỗi đầu tiên trong cả nước.

Trải qua gần 60 năm xây dựng và phát triển, nhà trường đã đào tạo được hơn 2 vạn học sinh. Nhiều cán bộ, học sinh trưởng thành từ mái trường THPT Hưng Yên đã trở thành những giáo sư, tiến sĩ, những nhà

chính trị, những tướng lĩnh, những kĩ sư, những ý bác sĩ...có đóng góp quan trọng cho sự nghiệp xây dựng và bảo vệ tổ quốc. Nhiều đồng chí đã trở thành cán bộ lãnh đạo cao cấp của Đảng và Nhà nước như:

- Đồng chí Trần Đình Hoan - nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, Trưởng ban Tổ chức Trung ương là học sinh nhà trường khóa đầu tiên (1959 - 1962).

- Đồng chí Phạm Đình Phú - nguyên Ủy viên Trung ương Đảng, nguyên Bí thư Tỉnh ủy Hưng Yên.

- Đồng chí Trần Bích - Thiếu tướng, Phó giám đốc Học viên chính trị Bộ quốc phòng.

- Đồng chí Trần Bành - Thiếu tướng, Cục trưởng cục tài vụ, Tổng cục Hậu cần.

- Đồng chí Đoàn Trọng Đĩnh - Phó chủ tịch UBND tỉnh Hưng Yên.

- Đồng chí Đào Ngọc Nam - Tổng giám đốc Tổng công ty LICOJI - Bộ Xây dựng.

- Đồng chí Đại tá Lê Thế Biểu - Viện trưởng viện 7 - Bộ quốc phòng, học sinh khóa 1963 - 1966.

- GS.TS Nguyễn Việt Thịnh - nguyên Hiệu trưởng trường Đại học sư phạm Hà Nội.

- Nhà giáo ưu tú, tiến sĩ Nguyễn Khắc Hào - nguyên Giám đốc Sở giáo dục - Đào tạo, nguyên Phó bí thư thường trực tỉnh ủy Hưng Yên, là Hiệu trưởng nhà trường giai đoạn 1991 - 1996.

- Cô giáo Bùi Thị Tý, nhà giáo ưu tú, giải thưởng Cova Lepxcaia là giáo viên cũ của nhà trường.

- Cô giáo Đoàn Thị Thêu - nguyên Phó hiệu trưởng nhà trường, là Đại biểu quốc hội khóa IX..v.v...

Hiện nay, nhà trường có 82 thầy cô giáo và cán bộ, nhân viên; 33 lớp học với trên 1.320 học sinh phân bố ở hầu hết các phường, xã của thành phố Hưng Yên. Học sinh trường Hưng Yên có truyền thống hiếu học, tự tin và năng động. Lôn hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ học tập, tham gia tích cực các hoạt động đoàn thể, các phong trào thi đua ở trong nhà trường; nhiệt tình, hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ chính trị của địa phương giao cho nhà trường.

Mục tiêu của nhà trường là giữ vững và phát huy truyền thống dạy và học, không ngừng nâng cao chất lượng giáo dục mọi mặt, đi đầu trong việc thực hiện thắng lợi những nhiệm vụ chính trị của địa phương và của ngành giáo dục tỉnh nhà để trường THPT Hưng Yên sẽ mãi là một điểm sáng, là một trong những ngọn cờ đầu của ngành giáo dục tỉnh nhà.

- Cờ thưởng Nguyễn Văn Trỗi năm 1967
- 3 Huân chương Lao động hạng Ba các năm 1967, 1969, 1994
- Huân chương Lao động hạng Nhì năm 2002
- Cờ thi đua Chính phủ năm 2003
- Huân chương Lao động hạng Nhất năm 2004
- Năm 2005, trường đạt danh hiệu

Các bạn học sinh nhà trường tham gia đồng diễn tại Đại hội TDTT tỉnh năm 2018

Trường chuẩn quốc gia đầu tiên khối THPT của tỉnh Hưng Yên.

- Bằng khen của Thủ tướng Chính phủ

III. NHỮNG PHẦN THƯỞNG CỦA ĐẢNG VÀ NHÀ NƯỚC

Trải qua gần 60 năm xây dựng và phát triển, với những thành tích xuất sắc trong công tác giáo dục, nhà trường đã được Đảng và Nhà nước trao tặng nhiều phần thưởng cao quý như:

các năm 1968, 1970, 2010

- Năm 2009, trường được nhận Cờ thi đua Chính phủ lần 2 và Bằng khen của Bộ Giáo dục và Đào tạo về xây dựng đơn vị “Trường học thân thiện - Học sinh tích cực”.

- Năm 2011, trường được đánh giá là trường dẫn đầu ngành giáo dục

đào tạo Hưng Yên và được nhận Cờ thi đua của UBND tỉnh Hưng Yên.

Ngoài ra, nhà trường còn được UBND tỉnh Hải Hưng, tỉnh Hưng Yên, Bộ giáo dục và Đào tạo tặng nhiều Cờ, Bằng khen và các danh hiệu cao quý khác. Nhà trường nhiều năm liên tục được đánh giá là trường tiên tiến xuất sắc.

Nhà trường đã vinh dự được Bộ trưởng Bộ Giáo dục và Đào tạo về thăm 2 lần. Nhân dịp khai giảng năm học 2003 - 2004, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An đã về dự khai giảng cùng với thầy và trò nhà trường.

IV. LÃNH ĐẠO NHÀ TRƯỜNG

1. Các thầy cô là Hiệu trưởng nhà trường qua các thời kì

**Thầy NGUYỄN XUÂN ĐỘNG
(1959 - 1965)**

**Thầy TRẦN PHI
(1965 - 1975)**

**Thầy NGUYỄN NGỌC TRÁC
(1975 - 1984)**

**Cô LÊ THANH XUÂN
(1984 - 1991)**

**Nhà giáo ưu tú NGUYỄN KHẮC HẢO
(1991 - 1996)**

**Cô ĐỖ THỊ GIANG
(2017 - Nay)**

**Nhà giáo ưu tú PHẠM HUY HINH
(1996 - 2012)**

**Thầy TRẦN VĂN XUÂN
(2012 - 2017)**

Càng tìm hiểu sâu về truyền thống vẻ vang của nhà trường, thế hệ chúng con, những học sinh khóa 2017 - 2020 cảm thấy rất may mắn và hạnh phúc khi tiếp tục được học tập dưới mái trường THPT Hưng Yên thân yêu này, được tiếp tục học hỏi dưới bàn tay của người cha, người mẹ tuyệt vời, được phát triển trong một môi trường giáo dục tốt. Chúng con hứa sẽ tiếp tục duy trì và phát huy những truyền thống tốt đẹp của nhà trường, của các đàn anh đi trước và đồng thời sẽ không ngừng sáng tạo, học hỏi để Trường THPT Hưng Yên khi được nhắc đến sẽ là một niềm tự hào của tất cả những người con đã và đang học hỏi và trưởng thành tại nơi đây.

THPT HUNG YÊN - NHỮNG CA KHÚC TRUYỀN THÔNG THÔNG

Hai là một ca khúc rất đỗi tự hào

mang tên TRỞ LẠI MÁI TRƯỜNG CẤP III HUNG YÊN do nhạc sỹ Quách Ngọc Xiêm, một cựu học sinh khóa 1961 - 1962 của nhà trường sáng tác.

Nói đến mái trường Cấp III Hưng Yên chúng ta không phải chỉ tự hào về những thành tích vẻ vang cũng những phần thưởng cao quý mà khi nhớ đến mái trường thân yêu này có lẽ chúng ta cũng không thể quên dư âm của những ca khúc truyền thống đã đi cùng năm tháng, gắn liền với sự phát triển và trưởng thành của nhà trường.

Là những học sinh của mái nhà THPT Hưng Yên, các bạn có biết trường ta có những khúc ca truyền thống nào không. Tập thể 11A1 xin được nhắc lại để các bạn hiểu thêm về những khúc ca này nhé.

Gắn với ngôi trường thân yêu của chúng ta có 4 ca khúc:

Một là nhạc phẩm HÀNH KHÚC TRƯỜNG CẤP III HUNG YÊN do một trong những nhạc sỹ khá nổi tiếng là Nghiêm Bá Hồng sáng tác.

Tác phẩm thứ ba được ra đời trong bối cảnh nhân dân miền Bắc đang chiến đấu anh dũng chống lại cuộc chiến tranh phá hoại của đế quốc Mỹ. Ca khúc tái hiện lại những năm tháng gian nan vất vả những cũng rất đỗi tự hào của thầy và trò trường cấp III Hưng Yên trong thời điểm gian khó này. Đó là ca khúc MŨ RƠM ĐẾN TRƯỜNG được tập thể Đoàn thực tập sư phạm của Trường Đại học Sư phạm Hà Nội sáng tác tặng trường ta trong những năm 1965 - 1966.

Ca khúc thứ tư mang tên HUNG YÊN MÁI TRƯỜNG TÔI YÊU do nhạc sỹ Dương Đức sáng tác nhân dịp kỉ niệm 35 năm thành lập trường.

Tập thể 11 xin được đăng lại toàn bộ nhạc và lời của bốn ca khúc này để chúng ta cùng hát nhé!

Hành khúc trường cấp 3 Hưng Yên

Nhạc và lời: NGHIÊM BÁ HỒNG

Vui khỏe - Tự hào

Như bóng mẹ hiền che mát tuổi thơ Trường em đây nuôi
Lớn bao ước mơ của chúng em ngàn bông hoa thắm đỏ
Những lớp thanh niên đang khôn lớn từng giờ. Rộn rã
gần xa trường em như bao rặng nhãn quê
ta Vườn ươm bao thầy, cô vun trồng chăm bón muôn
hoa. Một tiết học vui học thêm
chăm cho trường lớp thêm tươi ôi còn nhớ
mái trường Hưng Yên của chúng ta.

Trở lại mái trường cấp 3 Hưng Yên

Nhạc và lời: QUÁCH NGỌC XIÊM
H/S: Khóa (1961-1964)

Vừa phải vui - Tình cảm

Trở lại mái trường cấp ba Hưng Yên, mà băng khuôn quyển luyện bồi
hỏi, sao mà nhớ ngày xa xưa ấy, học tập bên nhau, câu hát nụ cười. Mái trường thân
yêu. Nay đã đổi thay, tầng nhà cao giữa phố đông vui, bao nỗi nhớ giấu mình trong tâm
khám. Để lại niềm vui, đến với mọi người. Trở lại mái trường cấp ba Hưng
Yên. Ôi sao xuyên biết bao kỷ niệm, hàng phi lao rì rào bóng mát cửa sổ xanh, ánh mắt đen
tròn. Mùa xuân thắm như bao ngày hội, chiếc nôi ru hời, nâng cánh chim
bay. Trường cấp ba hôm nay, sao mà yêu mà nhớ. Hỡi người đi
xa hẹn nhớ ngày về. Trở lại mái

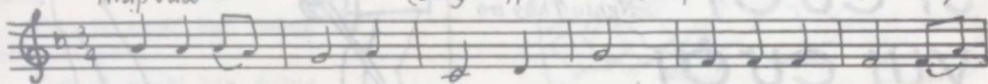

MỮ RƠM

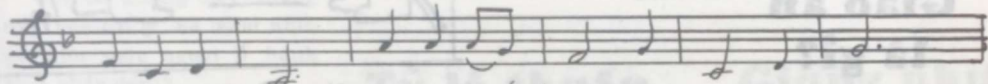
Đến trường

Nhịp vừa

(Sáng tác tập thể đoàn thực tập Đ.H.S.P Hà Nội 1965-1966)

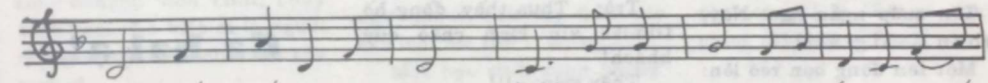
Quanh quanh con đường đất nhỏ về xuôi. Êm êm sông trôi bóng

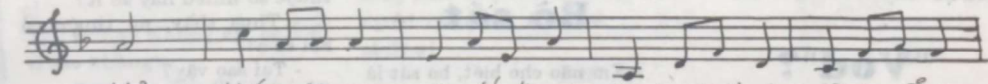
đê lòng mây trôi. Ai qua Thái bình ai ngược Thuở đó.

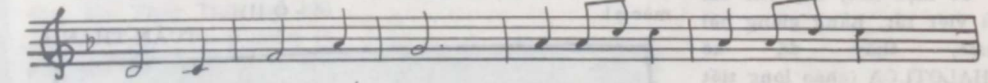
Xin vô đây thăm mái trường cấp III Hưng yên. Trường ta xinh

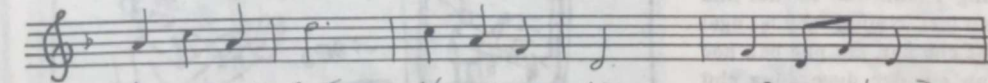
xinh núp dưới nắng ke lạng. Màu xanh quê hương che mắt bấy que sắt

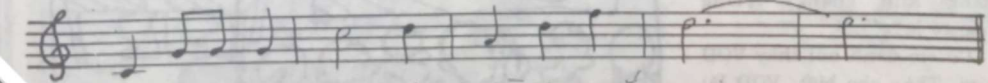
Mỹ tháng năm tôi qua dù nắng dù mưa dù bom Mỹ rơi đời ta vẫn tươi

những màu xanh ước mơ Ngành ngành thi đua người người thi đua

Làm theo lời Bác gắng công học hành Mẹ rơm đèn trường

Lòng ta hân hoan vui đến trường trong nắng mai

Hưng Yên MÃ TRƯỜNG TÔI YÊU

Tình cảm - ngợi ca

Nhạc và lời: Dương Đức

mp Hưng yên ơi! mái trường gh sâu bao nhiêu kỷ niệm Ba mươi lăm (*)

năm đẹp bao là ca những lớp thầy trò Dẫu đi xa lòng

ta vẫn nhớ không quên. Những tháng ngày tình bạn thân yêu không hề

phai. *mf* Hưng yên ơi! biết bao tu hão tuổi trẻ đi xa trên đây niềm

tin. Rang ngời bao gương sáng mọi miền trên đất nước. Những con chim ửng cũng

chung một tổ ấm mái trường. Hưng yên ơi! Hưng yên ơi!

mái trường trung học tôi yêu.

Ghi chú (*): Để đảm bảo tính lâu dài
Sau dịp 35 năm Khi hát
đổi thành "bao nhiêu năm qua"

BẠN BIẾT GÌ VỀ TẤM HUY HIỆU CỦA TRƯỜNG TA

Tìm hiểu về lịch sử và truyền thống của trường THPT Hưng Yên có lẽ sẽ là một thiếu sót lớn nếu chúng ta không ngắm nhìn và có những hiểu biết về sự ra đời cũng như ý nghĩa của LOGO - HUY HIỆU - BIỂU TƯỢNG của trường THPT Hưng Yên. Một biểu trưng gắn liền với hình ảnh, những sự kiện, gắn với các khóa học và gắn với cả những bộ đồng phục mà chúng ta mang trên mình để ngày ngày đến trường.

Chúng tôi cung cấp thêm những thông tin cơ bản về tấm Huy hiệu này.

- ✚ Thời gian thiết kế: 1959.
- ✚ Người thiết kế: LÂM KIM THÀNH - kỹ sư cao cấp ngành luyện kim - Học sinh nhà trường khóa 1959 - 1962

Ý NGHĨA BIỂU TRƯNG:

1. Nhìn vào tấm huy hiệu, hình ảnh đầu tiên dễ nhận thấy nhất đó là CUỐN SÁCH - dụng cụ học tập quan trọng nhất của học sinh, tiêu biểu cho học đường, tiêu biểu cho tri thức - kho báu quan trọng nhất của nhân loại.

2. Góc bên trái của huy hiệu là “Bánh xe công - nông”. Biểu tượng cho liên minh công - nông, nền tảng cho nhà nước xã hội chủ nghĩa.

3. Góc bên phải của huy hiệu là một góc của hình ảnh MẶT TRỜI đang chiếu rọi những tia nắng đem lại sự sống cho muôn loài, đem lại những tia hi vọng về ngày mai tươi sáng.

4. Hình ảnh thứ tư dễ nhận thấy nữa chính là NGỌN ĐUỐC - ý nghĩa mà tác giả muốn thể hiện là tri thức mà học sinh trau dồi được trong học đường sẽ trở thành ngọn đuốc thiêng soi đường cho các thế hệ học sinh nhà trường đi chinh phục những đỉnh cao khoa học, xây dựng một xã hội văn minh - hiện đại.

Ra đời vào năm 1959, tấm huy hiệu giản dị mà giàu sức biểu tượng đã trở thành niềm tự hào, một tài sản vô giá gắn chặt với biết bao thế hệ giáo viên và học sinh đã từng công tác và học tập dưới mái trường giàu truyền thống này.

Dòng chảy cảm xúc

THPT HUNG YÊN TRONG TÔI

Vũ Thị Hải Anh

Ai rồi cũng có một thời cấp 3 như thế...

Thanh xuân của mỗi chúng ta đều gắn liền với thời cấp sách đến trường. Và chắc chắn, đó là khoảng thời gian đẹp nhất của mỗi đời người mà ai cũng muốn quay lại. Dù mỗi chúng ta sau này đều sẽ phải lớn lên, mỗi người đều sẽ phải đi xa, nhưng đôi khi trên hành trình tự hoàn thiện bản thân ấy chúng ta lại bỗng hoài niệm về quá khứ, về mái trường đầy phượng vĩ rực lửa của mùa hạ năm nào. Quên sao được mái trường cấp ba năm nào, đó là nơi ta được khóc, được cười với những cảm xúc chân thành nhưng cũng thật ngỡ ngàng của tình yêu đầu đời. Là nơi chia tay quãng thời gian hồn nhiên, vô tư thiếu thời để đặt chân đến thế giới của người lớn...

Trường THPT Hưng Yên chính là nơi đã lưu giữ 3 năm học trò đẹp đẽ ấy trong cuộc đời tôi. Ngôi trường ấy tuy đã gần 60 năm thế hệ học trò đi qua mà vẫn không hề già đi, vẫn nhiệt huyết, hăng say lưu giữ thanh xuân tươi đẹp của chúng tôi. Ba năm học ở ngôi trường THPT Hưng Yên yêu dấu này tôi đã có rất nhiều những kỉ niệm, rất nhiều những niềm vui, những nỗi buồn khó diễn tả. Đó là quãng thời gian khó quên nhất, là bài văn viết mãi không xong, là đề toán khó đến phát khóc, là những định luật khô cứng của môn Lý, là những kí hiệu dài ngoằng khiến đôi lúc ta khó chịu của Hóa học. Đó là nơi vang lên

hào sảng một thời oanh liệt của dân tộc anh hùng, là những phút giây “du lịch” vòng quanh thế giới cùng môn Địa; là đi học nhưng chỉ muốn ăn uống, nói chuyện, nghịch điện thoại,.. trong giờ học; là trước khi đi học thì rất mong đợi, đi học rồi thì lại thất vọng, nghỉ hè thì lại chỉ muốn đến trường; là khuôn mặt nghiêm khắc của giáo viên khi chúng tôi không thuộc bài,.. Và hơn hết là những

ngày ta “học đến quên thời gian” để có thể chạm tay đến cánh cổng Đại học, nhưng vẫn không quên

liếc nhìn cậu bạn dễ thương lớp bên cạnh, là cuộc sống sinh hoạt với ba điểm thẳng hàng: nhà, trường, chỗ học thêm. Thế nhưng nó chính là khoảng thời gian mà tôi vô tư nhất, vô lo, vô nghĩ, chỉ cần lo học, và có lẽ nó sẽ mãi là hồi ức đẹp nhất trong đời tôi, hồi ức về những đôi mắt chứa ánh nhìn tha thiết, về

những tiếng cười giòn tan trong nắng, và những giọt nước mắt lau vội khi phải chia xa.

“Ba năm cấp 3 là bản hợp âm trong veo nhất của tuổi trẻ”. Với tôi, hợp âm ấy là tiếng thước kẻ gõ lạch cạch trên bàn giáo viên mỗi khi cả lớp mất trật tự, là tiếng viên phấn rơi trên bụi giảng, tiếng cô Thục dạy văn trong trẻo và êm ả, tiếng thầy Hòa dạy toán giảng bài một

cách hăng say, tiếng tụi bạn tùm năm tùm bảy, tiếng trống trường, tiếng ve kêu, tiếng bút thước, tiếng

lật vở.... Tất cả những âm thanh ấy chính là thanh xuân, và ở đó, mỗi chúng ta, là một nốt nhạc, hòa vào nhau...

“Ba năm cấp 3 là môi tình thơ vụng trộm mãi chưa nói thành lời”. Người ta nói: “Mỗi tình tuổi học trò có lẽ là thứ tình cảm trong trẻo và đẹp đẽ nhất đời”. Vì lúc đó, chúng ta ở cái tuổi chưa đủ

trở thành đề nghị nhiều, cũng không còn nhỏ bé để yêu đương hò hẹn. Tình yêu cấp 3 đơn giản lắm!

Chỉ là cái liếc vụng, nhìn trộm, thương thầm với bao lời muốn nhắn gửi không thành lời, là đôi lần ngồi cạnh nhau chung phiên ghé, cùng đi về trên khoảng sân trường rộng lớn, cùng chịu chung hình phạt, cùng đạp xe, cùng ăn uống và cùng nói chuyện.

“Ba năm cấp 3 là đôi lần giận hờn vu vơ, lớp học chia rẽ, và phút cuối vẫn chưa kịp nói với nhau lời thứ tha”. Ba năm là khoảng thời gian không quá dài cũng không quá ngắn. Hơn 40 con người

sống chung dưới một tập thể, và đã không ít lần xảy ra những giận hờn, chia rẽ. Tình cảm cứ thế xa dần đi. Rồi bỗng có ngày thấy đưa mình ghét tự dung đáng yêu quá, chuyện ngày ấy sao còn con con mà cũng giận hờn, những bè nhóm cuối cùng cũng có cơ hội ngồi lại cạnh nhau, tự hào gọi mình là một tập thể. Không có gì là quá muộn rằng khoảng thời gian chúng ta đã từng giận hờn chỉ vì những lý do không đáng,

vì bốc đồng của tuổi trẻ,...thế nhưng rồi sau tất cả, chúng ta vẫn luôn mở lòng và gọi nhau một tiếng “gia đình”.

Ba năm cấp 3, chúng tôi hưởng trọn niềm vui dưới mái trường THPT Hưng Yên thân thương này. Ở

đây, thầy cô đã dẫn dắt chúng tôi đi tới những đỉnh cao tri thức. Thành tích mà chúng tôi đạt được đều là do công lao của thầy cô mà ra. Thầy cô không chỉ làm tròn vai của một giáo viên trên bục giảng, mà còn kiêm luôn những bậc thầy

trên đường đời. Thầy cô còn dạy tôi biết trân quý thời gian, biết lắng nghe, và biết tôn trọng những người xung quanh mình. Dù chúng tôi chưa bao giờ nói lời cảm ơn thầy cô, cũng chưa bao giờ gửi những lời yêu thương tới thầy cô, mà đôi khi còn khó chịu, trách thầy cô vì bắt mình học quá nhiều, thế nhưng trong mỗi chúng tôi đều đã ngầm coi thầy cô như những người cha, người mẹ thứ 2 của mình vậy.

Những bạn học trò lớp 12, các bạn có nhận ra điều gì không? Thời gian thấm thoát thoi đưa, một đi không quay lại, chỉ còn vụn vụn 3 tháng nữa là các bạn sẽ đến với bước ngoặt của đời mình, chia tay với thời cấp ba vui tươi, chia tay

mái trường THPT Hưng Yên yêu dấu, và đặc biệt là chia tay những người bạn, nhưng con người mà bạn đã dành cả một phần thanh xuân để bên cạnh, nhưng cuối cùng vẫn phải ngậm ngùi cách xa. Chắc chắn sau này khi lớn lên sẽ có lúc bản thân các bạn nhớ đến những người bạn thời cấp 3 của mình, nhưng các bạn à, khi mỗi người một nơi thì việc gặp lại đông đủ cả lớp còn khó hơn hái sao trên trời. Vậy còn chần chừ gì nữa mà không

dành quãng thời gian còn lại yêu thương nhau nhiều hơn nếu có thể? Tại sao lại phải dấu đi tình yêu thương của mình? Nếu đang trong lớp học, trong tiết học cuối cùng

của đời học sinh, thì thay lau bảng và ghi lại bài học mới: “Con yêu thầy cô”, bằng phấn trắng. Nếu còn tận ngàn giữa sân trường và cảm thấy nuối tiếc về năm tháng thanh xuân trôi đi vội vã thì hãy hét to lên: “Tôi yêu ngôi trường này”,

mặc kệ tất cả. Nếu 3 năm còn chân chừ cho một tình yêu vụng trộm mãi không thành lời, thì chỉ cần viết mẫu giấy nhỏ: “Mình thích bạn”, chữ ngay ngắn vừa đủ nhìn. Còn nếu một ngày nào đây bạn ước muốn quay trở lại thời học trò, thì hãy khóc, vì điều ước không thành hiện thực đâu. Và vì sau này, khi nhìn lại, sẽ có đôi lần bạn hối tiếc rằng: “Ba năm cấp 3, chúng ta đã làm gì”; Dường như chẳng ai có thể trả lời được.

Cảm ơn cấp 3, cảm ơn mái nhà THPT Hưng Yên, cảm ơn thầy cô đã dìu dắt, cảm ơn đại gia đình 11A1 đã cho hơn bốn chục con người xa lạ gặp gỡ để chúng ta có khoảng thời gian thật đẹp được cùng nhau học tập, phấn đấu. Ba năm cấp 3 thực sự rất ngắn, xin hãy giữ lại những điều quý giá nhất mà chúng ta đang có, bởi vì thời gian qua đi sẽ không thể lấy lại nữa, hãy cố gắng yêu thương nhau khi chúng ta còn có thể!

Gửi thầy cô

LƯU HÀ CHÂU
Lớp trưởng 11A1

Từ khi còn nhỏ, chúng em đã được dạy rằng : “ Không Thầy đồ mày làm nên”. Khi đó, em chưa hiểu được hết ý nghĩa đầy đủ trọn vẹn của câu nói ấy, nhưng giờ khi lớn hơn, em đã thực sự hiểu được hàm nghĩa sâu sắc của nó. Thầy cô chính là những người góp phần tạo thành em của ngày hôm nay, đưa trẻ được lớn lên dưới sự dạy dỗ tận tình của thầy cô - người cha, người mẹ thứ 2...

Càng trưởng thành, chúng em càng khắc sâu trong suy nghĩ, nhận thức của bản thân về công ơn của thầy cô, những

người đã chấp cánh cho ước mơ của học trò bay cao, bay xa, bay đến miền đất của thành công, đưa chúng em tiếp cận tri thức, tiến gần hơn tới ước mơ mà chúng em hằng ấp ủ và biến chúng thành hiện thực.

Để có thể hoàn thành những chuyên đề chờ đầy các cô cậu học trò nhỏ cập bến đến vùng đất mới đầy hứa hẹn và hi vọng về tương lai tươi sáng, thầy cô thật sự đã phải hi sinh rất nhiều. Những đêm thức trắng bên trang giáo án còn dang dở, trăn trở về bài học ngày hôm sau, những nỗi lo thường trực mỗi lúc mùa thi đến gần,..., thầy cô chẳng bao giờ kể. Và mỗi buổi sáng, thầy cô lại mang nụ cười bước vào lớp, mang sự nhiệt tình tiếp tục công cuộc trồng người, dạy trẻ. Đằng sau những điểm 9, điểm 10, những thành công và cả sự

trưởng thành về con người chúng em đều ẩn hiện giọt mồ hôi, những nếp nhăn và sợi tóc bạc màu của cô thầy theo năm tháng...

Khi đặt bút để viết dòng này, em muốn gửi tới thầy cô lời cảm ơn cũng như lời xin lỗi. Cảm ơn thầy cô đã luôn tận tâm, tận lực trong từng con chữ, bài giảng, trao cho chúng em những kiến thức, kinh nghiệm mà người đã tích lũy trong suốt cuộc đời. Cảm ơn vì đã luôn lo lắng, động viên chúng em cố gắng học tập chăm chỉ, rèn luyện bản thân; cho chúng em cơ hội để thể hiện bản thân, dành cho

chúng em lời khen ngợi, cổ vũ từ tận đáy lòng. Cảm ơn thầy cô đã luôn tin tưởng vào học trò của mình, tin tưởng rằng

chúng em nhất định sẽ thành công, sẽ làm được những gì chúng em muốn; trao cho chúng em sự dũng cảm và hành trang để theo đuổi ước mơ, hoài bão, chúng em thật sự vô cùng biết ơn.

Cũng thật lòng chúng em muốn gửi tới cô thầy lời xin lỗi. Xin lỗi vì chúng em còn mãi chơi, còn chưa cố gắng, chăm chỉ học tập, khiến thầy cô phải buồn lòng, phải lo nghĩ vì học trò của mình chưa chịu khó học hành, chưa biết lo lắng cho tương lai mà ham chơi, bỏ bê học tập. Xin lỗi vì những hành động bông bột xúc nổi, chúng em không ý thức được việc làm ấy khiến thầy cô buồn lòng cỡ nào...

Cảm ơn thầy cô trong suốt thời gian qua đã luôn hết mình vì chúng em, cảm ơn vì những hồi ức tốt đẹp mà mọi người đã mang lại. Cảm ơn thầy cô vì đã là một phần không thể thiếu trong những tháng ngày học tập và rèn luyện của

chúng em dưới mái trường THPT Hưng Yên. Chúng em nhất định sẽ nỗ lực hết mình để chuẩn bị cho kỳ thi THPT quốc gia năm tới, trở thành niềm hãnh diện mỗi khi thầy cô nhắc về, để không khiến thầy cô phải thất vọng. Quan trọng nhất, điều mà chúng em muốn nhắn gửi chính là: **Chúng em yêu thầy cô thật nhiều!**

*Viết cho em, viết cho
tuổi 17 chành vênh đây
hoài bão*

Dương Hoàng Giang

Phó bí thư - Lớp phó học tập

Tuổi 17, ta nhìn cuộc sống bằng con mắt xanh rờn biếc ngọc với những mộng mơ, hoài tưởng, ấp ủ biết bao đam mê và nhiệt huyết. Ở tuổi 17, chưa phải gọi là chững chạc hay người lớn hẳn mà là lưng chừng giữa trẻ con và trưởng thành. Nhưng có thể nói tuổi 17 ấy là cái tuổi đẹp nhất trong thời thanh xuân khi vẫn được ngồi trên ghế nhà trường, được học tập và vui chơi bên các bạn cùng lứa tuổi, được cảm nhận thế nào là “say

năng” trước 1 ai đó, và hơn hết là độ tuổi để chuẩn bị kĩ lưỡng hành trang cho 1 hành trình mới.

Tuổi 17, cái tuổi ngang bướng, khó chiều và thực sự khó hiểu. Đôi khi, ngay cả chính mình cũng không hiểu nổi suy nghĩ của bản thân, rồi lại dễ “giận cá chém thớt”, lây cái sự khó chịu ấy qua cho người khác. Nhưng rồi, khi suy nghĩ lại về những hành động của bản thân thì lại thấy hối hận vô cùng vì đã không học được cách tiết chế cảm xúc. Chính vấn đề ấy đã khiến bản thân trưởng thành hơn, chín chắn hơn không còn suy nghĩ bông bột như cái tuổi 15, 16 nữa. Tuổi 17 đã biết suy nghĩ rồi.

Tuổi 17, ko còn muốn cứ ngồi đắm chìm mãi trong những nghĩ suy về 1 tương lai mờ mịt, tăm tối nữa mà là lúc

thấp lên ngọn đèn sáng rực rỡ, soi rõ con đường mà mình muốn đi, ước mơ mà mình muốn đạt được. Là lúc thật cố gắng, quyết tâm để chứng minh năng lực của bản thân. Ở cái tuổi lưng chừng ấy dường như đẹp và yên bình vô cùng. Vì ta chưa lớn cũng đâu còn nhỏ. Vì ta còn chơi vui giữa cái gọi là “trưởng thành” và “con nít”. Vì ta cứ nhiệt huyết với một thời ấu thơ, nhớ nhung, vẫn vương một nỗi buồn vu vơ đây đó mà đôi khi chính bản thân ta cũng không biết được. Vì tuổi 17, tất cả mọi thứ đều có thể trở thành “nhâm lẫn”. Tuổi 17, cảm xúc dễ nổi loạn lắm. Vì có những giây phút cảm thấy quá đổi yêu thương 1 người, nhất định sẽ tìm mọi cách bên cạnh người đó. Lại có những lúc trong lòng xuất hiện những khoảng

trông chứa đựng sự ganh ghét, đố kỵ, nhất định phải thể hiện ra mặt.

Tuổi 17, chưa thể suy nghĩ chín chắn mọi thứ nhưng cũng chưa hoàn mất mát đi sự vô tư, ngây ngô, tuy nhiên ta có thể nhận thức được một cách tương đối ai tốt, ai xấu, ai có thể ở bên cạnh ta, ai ta nên rời xa để cả mình lẫn họ đều được hạnh phúc. “Có những thứ không thuộc về mình thì đừng nên níu kéo, thứ gì thuộc về mình thì mãi mãi vẫn thuộc về mình”.

Tuổi 17, là những ngày tháng chúng ta có thể thoải mái thả trôi những suy nghĩ, cảm xúc của bản thân theo dòng thời gian không cần phải gò bó, ép

buộc bản thân, không cần phải trở thành bản sao hay cái bóng của một ai đó. Và tuổi 17 ấy đến với mỗi chúng ta không nhanh cũng không chậm nhưng lại để lại trong lòng mỗi chúng ta sự chên vênh không hề nhẹ. Chên vênh vì có những cảm giác được gọi là” lần đầu”. Lần đầu có cảm giác thích thích 1 ai đó, bắt đầu hình thành thói quen dõi mắt theo bóng hình quen thuộc nào đó dù có cận và không đeo kính thì chỉ cần nhìn qua đã có thể nhận ra người ấy, cố ý đi ngang

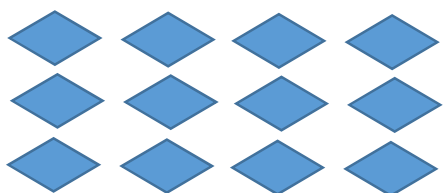
qua lớp họ hay cố chạm mặt họ chỉ để nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng của họ. Tuổi 17, mỗi tình đầu đẹp như nắng sớm mai. “ Tuổi thanh xuân như một cơn mưa rào, cho dù bạn từng cảm lạnh vì tắm mưa, bạn vẫn muốn được đắm mình trong cơn mưa ấy một lần nữa”. Cuộc

đời là như vậy, đừng để tuổi thanh xuân trôi qua 1 cách nhanh chóng và đầy tiếc nuối rồi mới ngẩn ngơ hoài niệm. Mà

tuổi 17 lại là cái tuổi đẹp nhất trong quãng đường thanh xuân, vì thế hãy dẹp bỏ hết những ưu tư phiền muộn, hãy sống thật với bản thân mình, hãy trân trọng những gì mình đang có và luôn giữ nụ cười trên môi nhé! Dù mai này có lớn lên chẳng nữa thì những kỉ niệm của tuổi 17 vẫn sống mãi trong tim mỗi con người.

Viết cho những trái tim luôn chan chứa yêu thương của tập thể lớp 11A1.

Viết cho khoảng thời gian đã qua và sắp đến mà mỗi chúng ta đều phải đón nhận dù trong tình huống nào đi chẳng nữa. Vậy thì tại sao không cùng nhau đón nhận khoảng thời gian sắp đến kia một cách sẵn sàng và tự tin nhất khi ở bên nhau chứ? “Đoàn kết là sức mạnh, đoàn kết là trên hết”. Hãy cùng nhau tạo nên 1 tập thể vững mạnh và đoàn kết nhé 11A1! Các bạn luôn ở trong tim tôi.

Mùa thu của tôi

Lê Hải Yến

Tôi luôn nghĩ rằng mỗi mùa trong năm đều mang một ý nghĩa riêng. Đó có thể chỉ đơn giản là một mùa trong bốn mùa nhưng với nhiều người đó còn là mùa kỉ niệm.

Tôi đi qua 17 mùa xuân, 17 mùa hạ, 17 mùa thu và cả 17 mùa đông nữa. Với cô gái còn trẻ tuổi và trẻ lòng, tôi gửi thương nhớ lại cho mùa thu năm ấy, mùa thu tựu trường đầu tiên khi tôi bước chân vào cánh cổng trường cấp 3. Dẫu biết rằng đây không phải mùa tựu trường đầu tiên nhưng trong tôi vẫn có những cảm xúc rất lạ. Những cảm xúc ấy tôi không thể lí giải nổi khi ngồi tại ngày khai giảng năm ấy nhưng giờ đây khi đã gần bó 2/3 những năm tháng

trung học phổ thông tại mái trường
THPT Hưng Yên này tôi mới hiểu...

Mùa khai giảng năm lớp 10 là một bước ngoặt rất lớn trong cuộc đời người học sinh. Chúng ta chẳng phải đang dần “giã từ” những vô tư, những nhàn rỗi để bắt đầu với một cuộc chiến thực sự. Ba năm cấp ba sẽ là câu trả lời cho con bạn đi sau này. Đỗ đại học, vào được trường mình yêu thích, theo đuổi được đam mê hay bắt đầu bước vào “trường đời” đối mặt với cơm áo gạo tiền mà không hề có thời gian chuẩn bị trước. Chẳng ai chắc chắn rằng con đường nào sẽ thành công nhưng điều quan trọng hơn cả quãng

thanh xuân cấp 3 này đã cho bạn những gì. Lên cấp ba đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ quen thêm những người bạn mới, có những mối quan hệ mới. Chúng ta cũng lớn hơn một chút, hành xử bớt trẻ con một chút và học cách sống có trách nhiệm hơn một chút. Lớp 1, lớp 6 hay lớp 10 đều là những dấu mốc nhắc nhở chúng ta đã lớn hơn và phải làm gì cho xứng đáng. Chỉ từng đó thôi cũng khiến tôi không thể không lo lắng, hồi hộp và cả một chút bất an cho mùa tựu trường vào lớp 10 này. Liệu tôi có thể hòa nhập nhanh với môi trường mới không? Có điều gì khó khăn đang chờ đợi tôi không? Tôi chẳng thể biết...

Và rồi cái ngày tựu trường ấy cũng đến, tôi trần trọc không ngủ suốt đêm hôm trước dù đã cố ru mình vào giấc ngủ và tự nhắc nhở phải ngủ thôi vì ngày mai mình cần có một tinh thần sáng khoái gương mặt tươi tỉnh bắt đầu một chương mới tiếp theo của cuộc đời. Hôm sau tôi thức dậy rất sớm và chuẩn bị quần áo, đầu tóc gọn gàng. Tôi mỉm cười trước gương và tự nhủ: Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

Ngôi trường của tôi hôm nay như khoác một chiếc áo mới đón chào những đứa trẻ đang dần bước vào thế giới người lớn. Bầu trời ngày khai giảng năm nay rất trong và xanh. Thời tiết mùa thu thật khiến người ta say đắm. Không nóng cũng không quá lạnh. Một chút se se thật khiến tâm hồn con người dễ rung động. Thời tiết mát mẻ dễ chịu này cũng như một đặc trưng của mùa khai giảng. Trường rất đông, những anh chị khóa trên đã quen biết nhau đứng tụm năm tụm ba trò chuyện rất vui vẻ. Các cô giáo

thướt tha trong tà áo trông thật duyên dáng. Tôi thấy đâu đó những tân học sinh như tôi nhìn ngơ ngác và trông cái gì cũng lạ lẫm. Mọi thứ nhanh chóng được ổn định để buổi lễ diễn ra. Tôi bắt đầu làm quen với những cô cậu bạn ngồi xung quanh mình. Các tiết mục văn nghệ thật vui nhộn và đặc sắc.

Nhìn những khuôn mặt tự tin biểu diễn, tôi thấy mình dần hòa nhập được với ngôi trường mới này. Mọi thứ không quá khó khăn như tôi tưởng. Tôi thấy yêu ngôi trường này hơn một chút và tôi gọi đó là mùa tựu trường của sự ngỡ ngàng.

Mùa tựu trường thứ hai của quãng thanh xuân trung học phổ thông, tôi đã là học sinh lớp 11. Tôi đang dần đi qua những ngày tháng cuối cùng của thời học sinh. Mùa tựu trường năm nay không còn ngỡ ngàng như năm ngoái nhưng lại đem lại cho tôi một chút nuối tiếc. Vậy là tôi chỉ còn một mùa tựu trường cuối cùng lớp 12 nữa thôi. Tôi tiếc bởi lẽ một năm qua dưới mái trường THPT Hưng Yên này tôi đã có những kỉ niệm đáng nhớ. Tôi nhớ thầy Bùi Huy Hoàng – người cha có lẽ sẽ đồng hành cùng chúng tôi trong những năm tháng ở tuổi

học trò cuối cùng luôn tận tụy, hết lòng vì lũ trẻ nhỏ nghịch ngợm. Tôi nhớ cô bạn cùng bàn luôn gọi tôi dạy đi học mỗi buổi sáng.

Những ngày 8/3, 20/10, lũ con trai tưởng chừng vô tâm nhưng lại khiến chúng tôi vỡ òa trong xúc động. Và cả những lúc cả lớp kéo nhau đi ăn liên hoan, cùng cắm trại, cùng tham gia các hoạt động tập thể,... Những điều đẹp đẽ ấy khiến thanh xuân của tôi không có gì để nuối tiếc. Và tôi biết những điều ấy tôi sẽ chỉ có được tại ngôi trường THPT Hưng Yên này chứ không phải bất kì nơi nào khác. Tôi gọi mùa tựu trường năm lớp 11 là mùa tựu trường của nỗi nhớ.

Tôi sắp phải trải qua mùa tựu trường cuối cùng của thời học sinh. Không biết tôi của những năm tháng ấy như thế nào nhưng tôi biết chắc đó sẽ là mùa tựu trường của sự nuối tiếc. Nuối tiếc vì đã sắp hết rồi những ngày tháng yên bình ấy.

Sau này mỗi đứa một nơi, chẳng ai nói trước được điều gì chỉ mong rằng tại thời điểm này chúng tôi đã đi cùng nhau.

Có người nhớ đến mùa thu là nhớ đến tiết trời dễ chịu, thoải mái. Cũng có

người yêu mùa thu vì trót lỡ đắm say một cô gái yêu mùa thu. Còn mùa thu của tôi là mùa tựu trường, là mùa kỉ niệm tôi sẽ nhớ mãi suốt cuộc đời, mùa của những tươi đẹp tuổi thanh xuân.

Mái trường kỉ niệm

Trần Trúc Quỳnh

Khoảng thời gian ba năm học cấp ba không phải là quá dài so với nhiều người nhưng chẳng hề ngắn. Trong thời gian ấy, có rất nhiều người chỉ biết học, chỉ mong sao cho nhanh hết cấp ba để được đi đại học, để được tự do. Còn tôi, tôi không nghĩ vậy, khoảng thời gian ấy tôi không đối với tôi là khoảng thời gian vô cùng quý báu là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời vì tôi được học tại nơi đây, được học tại mái trường THPT Hưng Yên này.

Quả thật thời gian trôi qua không chờ cũng chẳng đợi một ai cả. Chớp mắt cái đã bay vèo hơn một nửa chặng đường THPT, nhiều lúc chẳng thể nào tin được rằng mình bây giờ đã dần phải tạm biệt mái trường yêu dấu này rồi. Còn nhớ mãi ấn tượng đầu tiên về trường của tôi là khi thấy các anh chị thi đỗ vào trường thì vô cùng ngưỡng mộ. Ngày ấy cứ mỗi lần bố mẹ cho đi chơi là lại đi vòng qua cổng trường, lúc ấy hai bên cổng trường rộng lớn còn có hai hàng cây xanh tỏa bóng mát cho học sinh đi học mỗi buổi chiều mùa hè oi bức nhìn xa hơn một chút là cái biển cũ kỹ sơn màu xanh làm nổi bật lên dòng chữ trắng “Trường THPT Hưng

Yên” ở đằng sau cánh cổng trường như hiện hữu bao điều bí mật kì thú chờ đợi tôi khám phá. Và đó cũng là động lực để tôi ước được bước chân vào học mái trường này.

Và rồi tôi cùng đỗ mặc dù số điểm vào trường của tôi không cao như các bạn khác. Ngày biết điểm những cảm xúc trong tôi như được vỡ òa. Niềm hạnh phúc xen lẫn tự hào và háo hức về một tương lai mới, môi trường mới, một cuộc sống tự lập xa gia đình của một cô bé 15 tuổi xâm chiếm hết tâm hồn tôi. Lúc đó tôi muốn hét lên cho cả thế giới biết ‘TÔI ĐỖ RỒI!!!’ cái ước mơ mà tôi ấp ủ bao lâu cũng thành hiện thực rồi. Tôi bước vào trường ngày đầu tiên vào một buổi sáng mùa hạ tầm tháng 8, đó là ngày tôi đi nhận lớp, nhận thầy... Mặc dù hôm ấy trời không lạnh nhưng chân tay tôi cứ run hết cả lên, có lẽ là vì quá hồi

hộp. Khi ấy những tia nắng len lỏi qua các tán cây như nhuộm một màu tươi sáng hân hoan đón chào những tân học sinh như tôi bỡ ngỡ bước vào cổng trường. Khép nép trong màu áo trắng, tôi cảm giác mình như trưởng thành lên và thấy tự hào khi đeo trên mình phù hiệu của trường, phải rồi tôi đang lớn dần. Khó có thể nào quên được những ngày đầu tiên bước vào lớp mới, phải dần làm quen với một sự thay đổi thực sự khi phải rời xa những gì đã quá quen thuộc đến nỗi như một phần của cuộc sống và nó đối với tôi nó còn khó hơn gấp bội lần, vì tôi là một con người thích sống khép kín và gần như là khó có thể giao tiếp với những người bạn mới. Nhưng con người ai cũng phải thay đổi, phải thích nghi với cuộc sống này. Dần dần tôi cũng đã có thể làm quen được gần hết các bạn trong lớp. Bốn mươi một con người mỗi người một vẻ, nhưng chúng tôi là một tập thể, chúng tôi luôn đoàn kết và gạt bỏ những cái tôi của mình. Những người bạn là

những người đồng hành tuyệt vời luôn sát cánh bên tôi trong con đường học tập. Nhưng để nói tôi của ngày hôm nay một con người trưởng thành hơn rất nhiều thì thầy cô mới là những người có công rất lớn, thầy cô như là những người cha người mẹ thứ hai dạy dỗ chúng tôi thành người. Nếu nói thầy cô là những người lái đò đưa học sinh qua sông, thì thầy cô giáo trường tôi là những người lái đò tận tâm. Ngôi trường của tôi không đồ sộ như các ngôi trường ở những thành phố lớn nhưng đối với tôi nó đặc biệt nhất. Đối với tôi nó còn quý giá hơn hàng vạn viên kim cương, bởi hàng ngày tôi đến nơi đây để biết thêm học hỏi thêm bao điều mới mẻ, tôi cảm nhận được thêm tinh thần yêu nước to lớn của dân tộc thấm đượm qua những áng văn qua nhưng vần thơ cô giảng tôi hiểu hơn những trang sử hào hùng những chiến công kì tích của cha ông để bảo vệ đất và tôi còn được đưa đến với những vùng đất mới với bao điều lí thú về thiên nhiên,

về phong
tục và
truyền
thống lâu
đời của con
người ở đó
qua các bài
giảng của
thầy cô đã
thức khuya
dậy sớm để

chuẩn bị cho chúng tôi. Ngoài ra chúng tôi còn được khám phá những tính chất định lý toán học, vật lý, hóa học lạ lẫm và thú vị. Có được tất cả những điều ấy là nhờ công lao của những người thầy cô giáo đã thầm lặng ngày ngày truyền đạt cho chúng tôi. Thầy cô dạy cho chúng tôi những đức tính tốt đẹp những đạo lý để làm người, thầy cô luôn luôn quan tâm đến chúng tôi, trăn trở vì những khuyết điểm mà chúng tôi vấp phải. Và những người thầy người cô những con người luôn tận tụy suốt những năm tháng ấy đã dìu dắt tôi đến bên bến bờ tri thức. không chỉ vậy, tình

yêu mang tên 'THPT Hưng Yên' còn được tạo nên qua những kỉ niệm qua những cung bậc cảm xúc của ngày khai giảng, ngày lễ 20/11... tôi yêu hàng cây lộc vừng luôn nở hoa vào lúc giao mùa từ xuân sang hạ, nó như tô điểm thêm cho mái trường này càng lung linh rực rỡ. Tôi yêu những giờ ra chơi tất cả ào ra sân tập thể dục như điệu như đàn ong vỡ tổ, đùa nào đùa nấy háo hức tập vui vẻ nở nụ cười, và cả những có tổ chức lễ khai giảng các dịp lễ lớn. Các bạn nữ tung bay trong tà áo dài thướt tha của tuổi mới lớn vui tươi hơn hờ chào mừng những ngày lễ. Tôi yêu lắm sân

trường này mỗi khoảng nền đất, mỗi chiếc ghế đá đều in đánh dấu những kỉ niệm đẹp về mỗi lần chơi đùa nói chuyện rôm rả với lũ bạn. Nhớ lắm những kỉ niệm buồn vui những lúc sát cánh bên nhau những lúc vượt qua khó khăn trong học tập và những tình yêu ‘chớm nở’ những rung động đầu đời những cảm xúc ngây ngô, vụng dại tuổi mộng mơ, tình yêu thời ‘cấp sách’. Nó thật đẹp !

Và bạn ơi, tôi biết mỗi ai trong chúng ta ai cũng đã từng có một thời học sinh hồn nhiên với bao kỉ niệm như thế! Tôi cũng vậy, tôi có một thời học sinh vô cùng vui vẻ, ý nghĩa. Một thời học sinh không bao giờ quên với những lần quên không làm bài tập bị thầy cô phạt. Thời gian thì cứ trôi, trôi mãi chẳng chờ đợi một tai, khoảng thời gian ba năm trôi qua nhanh như chớp mắt và rồi mỗi chúng ta cũng sẽ đến lúc nói lời tạm biệt mái trường nơi đây để đến với những cuộc sống mới, môi trường học mới nhưng chúng tôi sẽ không bao giờ quên những

ngày tháng tràn ngập kỉ niệm đẹp đẽ này. Dù có đi đâu thì ngôi trường này vẫn chiếm trọn vị trí cao nhất trong tôi.

Lời chưa nói

Vũ Thị Bình

Hành trình cuộc đời là cả một quãng đường dài trên bước đường chúng ta đi.

Trên hành trình ấy chúng ta sẽ đi qua thứ mang tên “thanh xuân” – thanh xuân bên người thân, bạn bè, thầy giáo, cô giáo,.. nhưng có lẽ với bản thân tôi

thanh xuân đẹp đẽ nhất chính là quãng thời gian bên thầy cô, bạn bè, mái trường THPT Hưng Yên yêu dấu này. Có lẽ khi ngồi viết những dòng trải lòng này tôi cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để học tập dưới mái nhà THPT Hưng Yên nữa. Đây là nơi nuôi dưỡng con người tôi, đó cũng là nơi tôi tìm được người mẹ, người cha thứ hai của mình.

Người nuôi dưỡng và đưa ta trở thành một công dân tốt, trở thành con người hoàn thiện không chỉ có công sức bố mẹ mà đó còn là ơn nghĩa của thầy cô. Thử hỏi một ngày trên trái đất này vắng đi sự xuất hiện của người thầy, người cô thì cuộc sống của chúng ta sẽ ra sao? Dạ vâng, nếu được nói thành lời thì tôi sẽ nói rằng nếu không có thầy cô thì cuộc sống chúng ta cũng không còn ý nghĩa gì nữa bởi lẽ thầy cô chính là những người truyền lửa, truyền tri thức

cho chúng ta, họ là những người chuẩn bị cho chúng ta những hành trang tốt nhất trước khi ta đặt chân vào đường đời. Đất nước Việt Nam chúng ta đang trong giai đoạn phát triển thì cần nhất những người thầy, người cô truyền cảm hứng tới mỗi người học sinh, dạy chúng ta cách sống, cách làm người để khi bước chân ra cuộc sống bên ngoài ta sẽ không gặp khó khăn. Có những nơi xa xôi - trên những vùng sâu xa hẻo lánh, không tivi, không internet, cuộc sống vô vàn khó khăn và trẻ em không phải ai cũng được tới trường. Thế nhưng nơi ấy vẫn có những người thầy, cô giáo vì nghề, vì cái tâm mà không ngại gian khó tới được đó để truyền cho các em tri thức. Thế mới nói người làm nghề giáo cũng vừa cao quý nhất mà cũng vất vả nhất nhưng có mấy ai hiểu được cho thầy cô.

Người ta từng nói:

*“Có một nghề bụi phấn bám đầy tay
Người ta bảo là nghề sạch nhất
Có một nghề không trồng cây vào đất
Lại nở cho đời muôn vạn hoa thơm”*

Bản thân tôi cảm thấy rất vui khi được học dưới ngôi trường THPT Hưng

Yên, nơi có những người cha, người mẹ thứ hai của tôi, đó cũng sẽ là những kí ức tôi không bao giờ quên trên suốt chặng đường đời tôi đi.

THPT Hưng Yên, tại nơi này con còn được người cha luôn yêu thương, bao bọc: Thầy giáo BÙI HUY HOÀNG - người thầy đã luôn phải lo lắng cho 41 đứa con với 41 tính cách, 41 con người khác nhau. Phải chăng mỗi ngày cha luôn mỉm cười nhưng lại với nặng trĩu nỗi lo âu, muộn phiền nhưng lại không muốn chúng con biết. Quãng thời gian hơn một năm, không dài nhưng đủ để chúng con hiểu và cảm nhận được tấm lòng mà cha đã dành cho bốn mươi một đóa hoa của 11A1. Con cảm ơn thầy - người cha kính yêu của con! Cha tuy không sinh ra con nhưng mẹ đã hoàn

thiện cuộc sống của con, cha là người luôn đồng hành cùng con trong suốt chặng đường 3 năm THPT. Con đã từng có một suy nghĩ rằng học sinh và giáo viên sẽ rất khó để nói chuyện với nhau ngoài việc hỏi bài nhưng có lẽ suy nghĩ đó của con đã sai bởi vì cha là người truyền cho con tri thức, là người bạn luôn lắng nghe nỗi lòng của con và cha là người thấu hiểu con. Mỗi lần đi học con nhìn lên khuôn mặt của cha, đó là sự mệt mỏi, là đôi mắt cuồng thâm, là làn da nhợt nhạt đã xuất hiện dần những vết nhăn. Bao nhiêu vết nhăn là bấy nhiêu khó nhọc cha đã vì những đứa con này mà hi sinh công sức, thời gian. Những lúc như ấy con dường như muốn ôm cha để xóa tan mọi lo âu cho người cha dấu yêu của con. Nhưng con biết rằng, cha của con vô cùng mạnh mẽ, cha không chỉ yêu thương và chăm sóc những đứa con ruột của mình mà còn yêu thương những học trò nhỏ bé của cha: lo cho học trò của mình đói không học được bài, lo cho con buổi tối đi về gặp nguy hiểm, lo cho con gặp khó khăn với những bài giảng. Tấm lòng của cha thật rộng lớn mênh mông, không bao

giờ vui cạn. Cuộc đời cha đã gắn liền với nghề giáo, đã đưa không biết bao thế hệ học sinh đến với bến bờ tri thức, đã thức bao đêm lo cho những học trò bé nhỏ. Cha đã nhiều lần vì chúng con mà suy nghĩ, lo âu bởi trong mắt cha chúng con là những đứa con bé nhỏ, là những cô cậu học trò mới lớn, là những đứa con vẫn vô tư, chưa đủ trưởng thành. Tình yêu con dành cho cha làm sao có thể nói hết... Mỗi một người thầy, người cô dù không hoàn hảo nhưng họ luôn có cách để yêu thương đám trẻ nhỏ của mình. Người ta thường nói sẽ không ai có đủ thời gian để mắng bạn, quát bạn, nói cho bạn biết những tật xấu của mình đâu, chỉ có những người quan tâm, thương yêu chúng ta mới làm những việc như vậy. Và tôi cũng vậy, tất cả đều xuất phát từ trái tim, tấm lòng của tôi. Nếu các bạn đặt mình vào vị trí của tôi thì mới có thể thấu nỗi lo của tôi. Bởi lẽ thấy cô luôn là những người đứng sau lưng chúng ta, không chỉ cho chúng ta tri thức, sự hiểu biết mà còn dạy bảo chúng ta phải làm gì. Thành công của mỗi chúng ta đều chứa đựng những nỗi vất vả của thầy cô, đằng sau chính là những đêm thày cô

thức soạn giáo án, là những lần nghĩ sao để học sinh hiểu bài, có hứng thú với bài học, làm sao để áp dụng những kỹ năng trong một bài giảng và chuẩn bị khi sắp tới ngày thi. Đó là một loạt những từ “làm sao” để cho chúng ta luôn nhớ đến thầy, cô – những người cha, mẹ thứ hai của chúng ta – những người góp phần tạo nên mảnh ghép cuộc đời chúng ta, đứng sau mỗi thành công của chúng ta.

*“Từng có một người lái đò
Luôn chở người qua sông
Đó là học trò nhỏ
Của thầy cô kính yêu
Năm nào cũng như nhau
Người lái đò đứng đó
Đến, đưa học trò nhỏ
Cập bến đỗ, bờ sông
Dù là vất vả
Nhưng thầy luôn mỉm cười
Là tình yêu nghề giáo
Là học trò tình thương”*

TRƯỜNG THPT HUNG YÊN THAM DỰ NGÀY HỘI TOÁN HỌC MỞ NĂM 2019

Ngày 19/01/2019, trường THPT Chuyên Hưng Yên đã phối hợp với các trường THPT Hưng Yên, THPT Mỹ Hào, THPT Đức Hợp và trường THCS Nguyễn Tất Thành (Thành phố Hưng Yên) tổ chức Ngày hội toán học mở với chủ đề “NHỮNG MẢNH GHÉP KÌ DIỆU”.

Tham dự chương trình, về phía trường THPT Hưng Yên có cô Đỗ Thị Giang - Hiệu trưởng nhà trường; cô Lê Thị Thúy Nga - Phó Hiệu trưởng nhà trường và các thầy cô giáo trong Ban Chuyên môn, các thầy cô giáo của tổ Toán - Tin cùng các bạn học sinh là thành viên Câu lạc bộ Khoa học Tự nhiên trường THPT Hưng Yên.

*Cô ĐỖ THỊ GIANG - Hiệu trưởng nhà trường
chụp ảnh lưu niệm cùng các đồng chí lãnh đạo Sở
Giáo dục - Đào tạo Hưng Yên*

Đến với Ngày hội toán học mở, các bạn học sinh trường THPT Hưng Yên đã đem đến rất nhiều các mô hình trưng bày độc đáo cùng các trò chơi hết sức thú vị do các thành viên CLB Khoa học Tự nhiên của nhà trường tìm hiểu và sáng tạo.

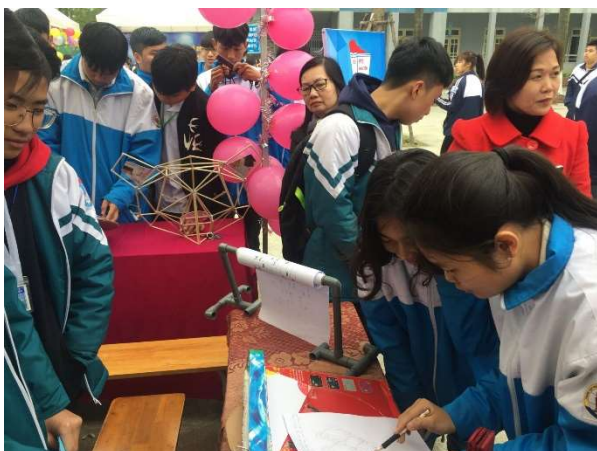
Các mô hình toán học được trưng bày tại ngày hội như: Khối hình không gian lập phương, hình chóp cùng các mô hình chứng minh định lý Py-ta-go, chứng minh góc ngoài của một tam giác bằng tổng hai góc trong không kề với nó..v.v...

*Cô ĐỖ THỊ GIANG và cô LÊ THỊ THÚY NGÀ
tham quan gian trưng bày và các mô hình toán
học của học sinh nhà trường*

Đặc biệt hơn cả là các trò chơi dựa trên lý thuyết toán học do các bạn học sinh nhà trường sáng tạo như “VÒNG QUAY KÌ DIỆU” (của các bạn học sinh khối 10); “XẾP HÌNH”, “SỐ NGUYÊN TỐ” (của các bạn học sinh khối 11);

“VÒNG QUAY CON SỐ”, “LẮP RÁP RUBIC”; (của các bạn học sinh khối 12). Các mô hình toán học và các trò chơi này không những giúp các bạn học sinh tự kiểm tra được mức độ kiến thức toán học của bản thân, mà còn kích thích được tư duy toán học, sự kiên nhẫn, khéo léo...khi tham gia trò chơi.

Học sinh các trường bạn tham dự các trò chơi tại gian trưng bày của trường THPT Hưng Yên

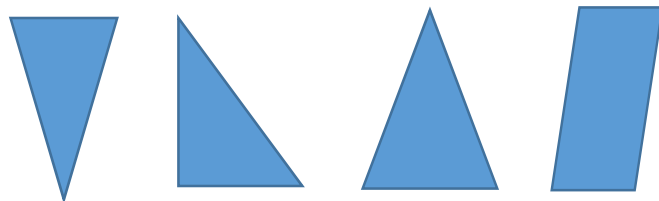

*DƯƠNG HOÀNG GIANG - Học sinh lớp 11A1 -
Chủ nhiệm CLB KHTN*

Với các chủ đề “Toán học không xa cách”, “Toán học luôn gần gũi quanh

ta”, “Toán học ứng dụng gì trong cuộc sống”, các bạn học sinh trường THPT Hưng Yên đã đến với ngày hội bằng niềm đam mê toán học, sự hồ hởi, hào hứng cùng tinh thần ham học hỏi, say mê sáng tạo. Và chính thần đó đã giúp cho các bạn học sinh trong nhà trường không những có thêm được những hiểu biết, có thêm được những kiến thức về toán học mà còn giúp các bạn kết thêm được nhiều người bạn đến từ các trường khác trong tỉnh.

Ngày hội toán học mở kết thúc, trường THPT Hưng Yên đạt giải Ba toàn đoàn còn các bạn học sinh trong nhà trường có thêm được những trải nghiệm thú vị, bổ ích.

TRẢI NGHIỆM TẠI CHÙA CỔ AM

Ngày 11 tháng 8 năm 2018, trường THPT Hưng Yên tổ chức cho học sinh khối 11 tham gia khóa tu một ngày tại chùa Cổ Am có tên: "Hiểu mình thương người". Tại đây, các học sinh được các sư thầy giảng đạo lý làm người, trong vòng một ngày mà thầy đã cho các bạn học sinh biết thêm rất nhiều điều. Nhưng có lẽ với tôi, khi thầy giảng về tình thương, về cách yêu thương ông bà, cha mẹ, yêu thương hàng xóm láng giềng, và yêu thương mọi người xung quanh khiến tôi suy ngẫm lại bản thân một cách nghiêm túc. Thầy nhấn mạnh rằng: " Muốn yêu thương những người xung quanh thì đầu tiên chúng ta phải biết trân trọng chính bản thân mình bởi con người mình, mình hiểu rõ nhất mà chưa biết nâng niu thì thử hỏi có thể trao yêu thương cho người khác được hay không? ". Nghe thầy giảng, bản thân tôi ngẫm suy sết lại, hàng ngày sinh hoạt không lành mạnh, tự mình hủy hoại thân xác cha mẹ ban cho, nhiều lúc cũng

không biết cách xử sự làm cha mẹ phiền lòng, tôi vô cùng ân hận với những gì mình đã làm. Tự dặn lòng phải dần thay đổi lối sống ích kỉ cá nhân, phải biết quan tâm đến cảm xúc của mọi người xung quanh nhiều hơn, biết trân trọng vị thứ ở hiện tại và biết tiếp thu ý kiến từ mọi người.

Sau đó, các thầy còn dạy cách đi, đứng, ngồi, ngủ sao cho đúng, sao cho đẹp. Buổi chiều, các học sinh được tham gia trò chơi vượt năm cửa ải, mỗi cửa ải có một vị sư thầy quản lý, vượt qua được bài kiểm tra của sư thầy thì mới vượt qua được cửa ải. Đi qua cửa thứ nhất tôi học được cách sắp xếp bàn thờ sao cho đúng, cửa thứ hai dạy ta cách lắng nghe, cửa ba dạy luyện cách đi đứng, cửa bốn dạy sự đoàn kết và cửa cuối cùng là cửa lễ nghi dạy cách hành xử. Qua mỗi cửa ải, tôi thấy rõ những sai lầm trong quá khứ và tự rút ra bài học để tìm cách sửa chữa.

Mỗi cửa ải sẽ dạy chúng ta một bài học làm người, đó sẽ là những bài học mà tôi nhớ suốt cuộc đời này.

Kết thúc một ngày trải nghiệm lí thú với các hoạt động ý nghĩa, các bài học bổ ích, chúng tôi được tham gia vào đại lễ Vu Lan Báo Hiếu do nhà chùa tổ chức. chúng tôi được giảng thêm một bài học về công ơn cha mẹ, thầy nói cho chúng tôi biết, cho chúng tôi hiểu về những hi sinh lớn lao, về công sinh thành dưỡng dục của cha mẹ. Thầy nói cho chúng tôi biết còn cha còn mẹ hạnh phúc như thế nào, mắt cha mắt mẹ đau đớn ra sao, dạy chúng tôi biết trân trọng, nâng niu những giây phút được ở bên gia đình. Trong bài giảng, thầy có kể một câu chuyện về tình phụ tử. Câu chuyện kể về một gia đình gồm cha và con gái, người mẹ đã mất từ khi cô gái còn rất nhỏ. Người cha làm công nhân, hằng ngày, ngoài công việc chính trên

công trường là bốc vác, ông còn phải làm thêm nhiều việc để có thể xoay sở cho sinh hoạt của hai cha con. Sáng người cha chở con gái đi học trên chiếc xe máy đã cũ kĩ, rồi đi làm đến chiều tối. Mỗi buổi sáng, khi đưa con gần đến trường đưa con lại bảo cha dừng lại và nói: "Bố đi về đi" vì cô đã kể với các bạn mình rằng cha của cô rất giàu, cha cô ăn mặc rất lịch lãm, cô không muốn để cho mọi người nhìn thấy bộ dạng gầy còm, lam lũ của cha mình. Người cha tiếp tục đến công trường làm việc, ông làm việc rất cực nhọc, vất vả để có thể lo cho con ăn học. Đến một ngày, Nhà trường gọi điện cho người cha nói: " Con gái ông bỏ học không đến trường, ông xem ở nhà có việc gì không mà cháu lạ bỏ học như vậy?" Ông vội vã về nhà và hỏi con gái, đưa con gái vì quá tự ti về hoàn cảnh đã lớn tiếng nói với người cha: " Bạn của con, đứa nào cũng có iphone, ipad để dùng, chúng nó muốn tìm cái gì cũng dễ, nghiên cứu cái gì cũng dễ, còn con chỉ có chiếc điện thoại cùi bắp thì làm sao để học bằng bạn, bằng bè. Mà bố cũng nhìn lại bố xem, sáng nào bố cũng mặc chiếc áo bần thủ, nhem nhuốc đưa con

đi học, bố có biết là con mất mặt với bạn bè lắm không. Bây giờ bố không mua cho con chiếc điện thoại thì đừng có mà ép con học, bố xem lại bố đi!". Người cha lặng lẽ quay lại chỗ làm, ông nghĩ rằng: "À, có lẽ một chiếc điện thoại tốt sẽ giúp cho con mình học tốt hơn." Ông bắt đầu tìm cái giá của một chiếc điện thoại, rồi ông bắt đầu tích góp. Ông tính rằng đến ngày sinh nhật của con gái mình, ông sẽ mua tặng cho con một chiếc điện thoại. Ông lao vào công việc, ông làm ngày làm đêm, không ngừng nghỉ. Có những lúc quá kiệt sức, ông muốn đặt lưng xuống một lúc nhưng nghĩ đến con ông lại cố gắng tiếp tục. Mỗi buổi sáng, ông mặc chiếc áo trắng duy nhất - cái áo người vợ mua cho ông, là báu vật của ông để đưa con đi học rồi vội vàng cời ra để làm việc. Còn đứa con, nó vẫn vô tâm chơi bời, không thèm để ý đến người cha, nó chỉ thấy rằng cha nó về muộn hơn, nó nghĩ rằng cha nó càng ngày càng ham làm việc, càng ngày càng vô tâm với nó. Có lần trong lúc đi chơi với bạn, nó vô tình bắt gặp cha nó đang bị ngã xe vì chở đồ quá nặng, các bạn nó đã định giúp nhưng nó

ngăn lại, giục các bạn đi thật nhanh, bỏ mặc người cha khổ sở. Cứ như vậy, ngày cũng như đêm, ông làm việc mà không nghĩ đến sức khỏe, sự lao lực mà bản thân mình đang phải gánh chịu, trong đầu ông chỉ có một ý nghĩ rằng làm sao để có thật nhiều, thật nhiều tiền để mua điện thoại cho con. Ông chất chiu từng đồng, dè dặt từng các bạc, cắt giảm chi tiêu đến mức tối đa, đến bữa ăn sáng ông cũng không chịu ăn, chỉ mong sao kiếm đủ tiền mua điện thoại cho con mình. Trước ngày sinh nhật cô con gái, ông đã kiếm đủ tiền mua chiếc điện thoại cô cần, ông mua nó và đặt trên bàn rồi đi ngủ, lần đầu tiên ông có thể thoải mái ngủ một giấc ngon như vậy, một giấc sâu như vậy và dài như vậy, một giấc ngủ thật yên bình. Sáng hôm sau, cô con gái thấy chiếc điện thoại trên bàn, cô nhìn lên lịch thấy hôm nay là ngày sinh nhật mình, cầm chiếc điện thoại trên tay, hình ảnh bố bị ngã xe, hình ảnh bố vất vả, gian lao bỗng nhiên hiện về trong tâm trí cô con gái. Cô đến bên bố lay bố dậy: "Bố ơi, chở con đi học đi bố... Bố ơi! Bố ơi, chở con đi học đi bố!" cô gọi mãi, lay mãi nhưng bố không trả

lời, người bố đã vĩnh viễn không thể đưa cô đi học được nữa. Chiếc điện thoại đó, người bố đã dùng cả tính mạng mình để đánh đổi. lúc đó cô con gái mới gào khóc: " Bố ơi! Con không cần điện thoại nữa, con không cần gì nữa, con chỉ cần bố thôi, bố ơi. Sống lại với con đi bố, sống lại đi bố. Con không đua đòi nữa, không chơi bời nữa, con sẽ chăm chỉ học, sống lại với con đi bố..." nhưng người bố đã ra đi mãi mãi. Nghe thầy kể tôi vô cùng giận, tôi giận đứm con gái vô tâm đua đòi trong chuyện đã gián tiếp gây lên cái chết của người cha và cũng giận cả bản thân mình. Thực sự, nhiều khi tôi cũng ích kỉ, chỉ biết đến bản thân mình, không quan tâm đến cha mẹ đã khô cực, vất vả nuôi tôi khôn lớn, để thỏa mãn những nhu cầu của tôi. Tôi thực sự ân hận và muốn làm gì đó để báo đáp lại một chút gì đó công ơn to lớn của cha mẹ.

Và nhà chùa đã cho một số học sinh có được cơ hội bày tỏ tình cảm của mình với bậc sinh thành của mình vì nhà chùa biết chúng tôi có tình cảm nhưng vì cái tôi quá lớn mà không dám nói ra. Tôi rất may mắn là một trong những người được tham gia vào nghi lễ báo hiếu cha mẹ. Đây là lần đầu tiên tôi rửa chân cho cha, lần đầu tiên dâng sữa cho người cha đã nuôi tôi 16 năm trời, lần đầu tiên tôi ôm người cha tôi kể từ khi tôi có nhận thức. Khi tôi rửa chân cho cha tôi trước hàng trăm học sinh, tôi không hề ngại, vì tôi biết việc tôi làm là đúng và tôi cũng không hề khó chịu vì tôi biết việc này chẳng đáng gì với bao nhiêu năm tháng cha nuôi tôi khôn lớn. Với một người con trai, thể hiện tình cảm với cha mình là một điều vô cùng khó vì con trai khá cứng nhắc,

việc thể hiện tình cảm đã khó lại với một người cha nghiêm nghị của mình thì lại càng khó hơn nên tôi rất cảm ơn nhà chùa đã cho tôi cơ hội được báo đáp phần nào công sinh thành dưỡng dục của cha. Tôi hôm đó tôi về nhà vào lúc 9 giờ tối, và nhìn thấy người mẹ của tôi đi ra đón tôi, tôi đã ôm mẹ và nói: "Con cảm ơn mẹ, vì đã sinh ra con". Tôi rất cảm kích nhà chùa đã dạy cho tôi những điều quý giá và cảm ơn nhà trường đã cho tôi cơ hội được tham gia buổi học ngoại khóa này, mong rằng sẽ còn nhiều buổi trải nghiệm ý nghĩa như thế.

VUI HỌC - HỌC VUI

Niềm tin

ST: Chi đoàn 11A1

Trong mỗi con người luôn tồn tại một sức mạnh vô hình, đó là sức mạnh của niềm tin. Niềm tin vào chính bản thân mình sẽ mang lại cho bạn những suy nghĩ tích cực, và chính điều đó sẽ dẫn bạn đi tới thành công.

Trong cuộc sống đôi khi ta tự hỏi, tại sao cùng làm những việc giống nhau nhưng có người thành công, lại có người thất bại. Và đa phần đều nghĩ rằng việc thành công hay thất bại đó là do tài năng, do năng lực của mỗi người. Nhưng điều quan trọng hơn mà mọi người hiểu ra đó chính là niềm tin của mỗi người. Chính niềm tin mãnh liệt vào việc mình làm sẽ đem đến sức mạnh để bạn bước tới thành công.

Dưới đây là câu chuyện có thật, tại một trường trung học ở Mỹ, có một lớp học nọ với 26 em học sinh cá biệt. Những em học sinh trong lớp học này

đều có tiểu sử không mấy hay ho: em từng tiêm chích ma túy, em từng vào trại cải tạo, thậm chí có một học sinh nữ mà trong một năm đã phá thai tới 3 lần. Gia đình đều chán nản và đã buông bỏ chúng, các thầy cô giáo trong trường thậm chí cũng coi chúng là đồ bỏ đi. Tưởng chừng cuộc sống đã hết hi vọng thì một ngày kia, Phila, một cô giáo mới về trường đã tình nguyện làm chủ nhiệm

của những đứa trẻ hư hỏng này.

Khác với suy đoán của bọn trẻ, trong ngày đầu tiên nhận lớp, Phila đã không hề quát nạt hay ra oai với chúng. Trong chiếc đầm lụa màu xanh nhạt, mái tóc màu nâu hạt dẻ búi cao, Phila bước

nhẹ lên bục giảng. Cô dịu dàng nhìn xuống lũ trẻ một lượt rồi cất tiếng với vẻ trầm ngâm:

“Cô sẽ kể cho các em nghe về quá khứ của 3 người đàn ông khác nhau: Người thứ nhất đã từng có những vụ bê bối về chính trị, rất tin vào y thuật của thầy cúng, ông ta từng có tới 2 tình nhân, hút thuốc nhiều và uống 8-10 ly rượu mạnh mỗi ngày.

Người thứ hai đã 2 lần bị đuổi việc, hôm nào cũng ngủ tới trưa mới dậy và tối nào cũng uống 1 lít rượu brandy. Ông

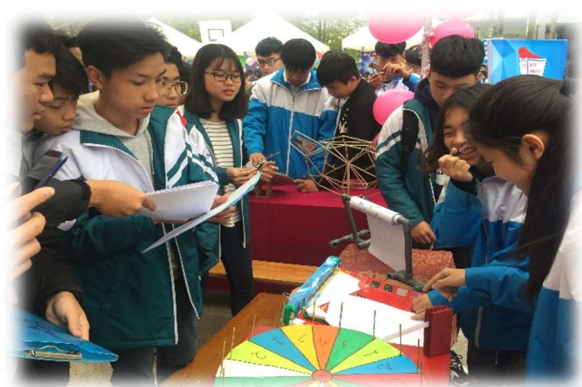
ta từng hút thuốc phiện khi còn là sinh viên...

Người thứ ba là anh hùng chiến tranh của một đất nước. Ông ta ăn chay trường, không bao giờ hút thuốc và thỉnh thoảng mới uống rượu, có uống bia nhưng uống không nhiều. Thời thanh niên chưa từng làm gì phạm pháp và chưa từng có một vụ bê bối tình ái nào.

Cô hỏi cả lớp, trong 3 người, ai sau này sẽ có cống hiến nhiều nhất cho nhân loại?”

Những đứa trẻ đồng thanh chọn người thứ ba sau khi nghe xong câu chuyện, nhưng câu trả lời của Phila đã khiến lũ trẻ chết lặng.

“Các em thân mến! Cô biết chắc là các em sẽ chọn người thứ 3 và cho rằng chỉ ông ta mới có thể cống hiến được nhiều cho nhân loại. Nhưng các em đã sai rồi đấy. Ba người này đều là những nhân vật nổi tiếng trong thế chiến thứ 2. Người thứ nhất là Franklin Roosevelt, tuy tàn tật nhưng ý chí kiên cường. Ông ta đã đảm nhận chức vụ Tổng thống Mỹ trong bốn nhiệm kỳ liên tiếp. Người thứ hai là Winston Churchill, vị Thủ tướng nổi tiếng và tài ba nhất trong lịch sử nước Anh. Còn người thứ ba là Adolf Hitler, con ác quỷ phát xít Đức đã cướp

đi sinh mạng của hàng chục triệu người dân vô tội”.

Những đứa trẻ như ngây người trước câu trả lời của Phila và dường như không thể tin nổi vào những gì chúng vừa nghe thấy.

“Các em có biết không, những điều mà cô vừa nói là quá khứ của họ, còn sự nghiệp sau này của họ, là những việc mà họ đã làm sau khi đã thoát ra khỏi cái quá khứ đó. Các em ạ, cuộc sống của các em chỉ mới bắt đầu. Vinh quang và tủi nhục trong quá khứ chỉ đại diện cho quá khứ, còn cái thực sự đại diện cho cuộc đời một con người chính là những việc làm ở hiện tại và tương lai. Hãy bước ra từ bóng tối của quá khứ, bắt đầu làm lại từ hôm nay, cố gắng làm những việc mà các em muốn làm, và cô tin các em sẽ trở thành những người xuất chúng...” –

Phila vừa nói vừa nhìn chúng với ánh mắt đầy hi vọng.

Và thật bất ngờ, sau này khi trưởng thành, rất nhiều học sinh trong số họ đã trở thành những người thành đạt trong cuộc sống. Có người trở thành bác sĩ tâm lý, có người trở thành quan tòa, có người lại trở thành nhà du hành vũ trụ. Và trong số đó phải kể đến Robert Harrison, cậu học sinh thấp nhất và quậy phá nhất lớp, nay đã trở thành Giám đốc tài chính của phố Wall.

Đọc câu chuyện trên mỗi chúng ta lại thấy được vai trò quan trọng của niềm tin trong cuộc sống. Trong lớp học đó, tất cả mọi học sinh đều cá biệt, các thầy cô cũng không thể dạy dỗ, còn bố mẹ coi chúng là đồ bỏ đi. Thế nhưng, cô giáo Phila đã dành cho những đứa trẻ ấy sự tin tưởng rằng chúng có thể học tập chăm chỉ và thành những người tốt. Chính niềm tin của cô đã tiếp thêm cho chúng động lực để bước ra khỏi những sai lầm và thay đổi số phận.

Ta chợt nhớ đến câu nói của hoàng đế Napoleong “Mất tiền là chẳng mất gì

cả, mất danh dự là mất nửa cuộc đời, mất niềm tin và nghị lực là mất cả cuộc đời”. Đúng vậy, bạn luôn phải có niềm tin và nghị lực khi làm bất cứ việc gì. Chỉ cần thiếu một trong hai thứ đó thì bạn không thể thành công được. Nếu không có niềm tin của cô giáo có thể những đứa trẻ kia sẽ mãi chìm trong cuộc đời tăm tối và bị cả xã hội ghẻ lạnh.

Niềm tin và đặc biệt niềm tin đối với bản thân rất quan trọng vì có khả năng thúc đẩy bạn hành động. Niềm tin quyết định việc bạn sẽ tận dụng được bao nhiêu phần trăm khả năng của mình. Khi bạn tin rằng bạn có thể đạt được một mục tiêu nào đó, bạn sẽ nỗ lực hết mình, hành động liên tục và quyết tâm làm bất cứ việc gì.

Không chỉ vậy, niềm tin sẽ giúp bạn kiên trì theo đuổi ước mơ, lý tưởng của mình. Chỉ cần bạn có lòng nhiệt

thành và sự ham học hỏi và lúc này, niềm tin chính là điều có thể giúp bạn theo đuổi đến cùng những gì mà bạn mong muốn trở thành.

Trong cuộc sống, sự thật là không ai tài giỏi hơn hay thông minh hơn bạn. Nếu có, phần lớn đó là những người biết cách phát triển khả năng và tài năng thiên bẩm của mình nhiều hơn bạn mà thôi. Điều quan trọng để thành công đó chính là niềm tin vào bản thân. Niềm tin sẽ giúp ta vượt qua những khó khăn, những bất hạnh, những trở lực trong cuộc sống để vươn lên, tìm thấy một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Danh ngôn

+ Người thầy trung bình chỉ biết nói,
Người thầy giỏi biết giải thích,
Người thầy xuất chúng biết minh
họa, Người thầy vĩ đại biết cách
truyền cảm hứng

William A Warrd

+ Dưới ánh mặt trời không có
nghề nào cao quý hơn nghề dạy học

Comenxky

+ Nhà giáo không phải là người nhồi
nhét kiến thức mà đó là công việc của
người khơi dậy ngọn lửa tâm hồn.

Uyliam Bato Dit

+ Với nghề dạy học không thể nhìn thấy
kết quả của một ngày làm việc, kết quả
ấy vô hình và có lẽ vẫn còn đó đến hai
mươi năm sau.

Jacques Bazun

+ Thầy giáo là đường linh, học sinh
là đường dã lộc.

Ngạn ngữ Ba Tư

+ Nhân cách của người thầy là sức mạnh
có ảnh hưởng to lớn đối với học sinh, sức
mạnh đó không thể thay thế bằng bất

kỳ cuốn sách giáo khoa nào, bất kỳ câu
chuyện châm ngôn đạo đức, bất kỳ một
hệ thống khen thưởng hay trách phạt
nào khác

Usinxky

+ Mục tiêu của giáo dục không phải là dạy
cách kiếm sống hay cung cấp công cụ để
đạt được sự giàu có, mà đó phải là con
đường dẫn lối tâm hồn con người vươn đến
cái Chân và thực hành cái Thiện

Vijaya Lakshmi Pandit

+ Người thầy cầm tay, mở ra trí óc và
chạm đến trái tim.

+ Ước mơ bắt đầu với một người thầy
tin ở bạn, người thầy ấy lôi kéo, xô
đẩy bạn đến một vùng cao khác, và
đôi khi thúc bạn là một cây gậy nhọn
là “sự thực”.

Dan Rathe

+ Phải tôn kính thầy dạy mình, bởi
lẽ nếu cha mẹ cho ta sự sống thì
chính các thầy giáo cho ta phương
cách sống đàng hoàng tử tế.

Philoxene de Cythere

Trùm Sò

Trong giờ văn, thầy giáo hỏi học sinh

- Các em hãy đặt một từ tiếng Hán rồi dịch sang tiếng Việt cho thầy!

Một em giơ tay:

- Thưa thầy, Thiên là trời, tử là con.

Vậy Thiên tử là con trời ạ!

- Giỏi, còn ai nữa không?

- Thưa thầy, Sư là thầy, Tử là con. Vậy

Sư Tử là con thầy ạ! - !?

Cách vào bài bá đạo

Đầu giờ toán, thầy giáo ra câu đố cho cả lớp:

-Thầy hỏi các em, ăn cắp nhạc thì gọi là gì?.

- Thưa thầy là đạo nhạc ạ!

- Thế ăn cắp ý tưởng là gì?

- Là đạo ý tưởng ạ!

- Ăn cắp thơ gọi là gì?

- Là đạo thơ ạ!

- Vậy còn ăn cắp răng?

Cả lớp ngơ ngác nhìn nhau...

- Các em mở sách, hôm nay chúng ta sẽ học “ Đạo hàm”

Sai giống nhau

Thầy giáo nói với một bà mẹ học sinh

- Thưa bà, tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo cho biết là con trai bà đã nhìn vào vở của bạn khi tôi ra bài làm trên lớp, con bà đã chép bài của bạn.

- Dạ, thầy nói gì tôi chưa hiểu.

- Vì cả hai đứa mắc những lỗi giống nhau.

- Thưa thầy, có thể là đứa bạn kia đã chép bài của con trai tôi...

- Thưa bà, đáng tiếc không phải như vậy. Tôi đã ra câu hỏi: “Các em có biết vị trí của quần đảo Acores không?, đứa bạn của con bà đã ghi: “Em không biết” và con trai bà ghi :”Em cũng thế!”

Giáo viên ở đây xinh thế

Hôm nay lớp có một số giáo viên đến dự giờ. Cô giáo và các bạn học sinh đã chuẩn bị tất cả tình huống có thể xảy ra để buổi học diễn ra được “an toàn”. Nửa tiếng trôi qua êm đẹp, còn 15 phút nữa là hết giờ, cô giáo liền hỏi học sinh câu hỏi cuối cùng:

- Bây giờ cô sẽ viết một vài từ tiếng Anh lên bảng, các em hãy cố gắng dịch nó ra tiếng Việt nhé.

Cô giáo đang viết dở câu thì viên phấn bị rơi, cô cúi xuống nhặt và tiếp tục viết cho hết các từ.

- Và bây giờ ai sẽ dịch được những từ này?

Tí lập tức giơ tay.

Cô giáo nhìn quanh lớp nhưng ngoài Tí ra thì chẳng có ai giơ tay cả đành chỉ định Tí phát biểu.

Tí rất tự tin:

- Giáo viên ở đây xinh thế nhỉ.

- Cái gì? Em ra ngay khỏi lớp!

Tí thu gom sách vở xong và thì thầm vào tai thầy giáo dự giờ:

- Thầy đã không biết thì đừng có nhắc bài cho em chứ.

Suy luận của giáo sư môn logic

Giáo sư môn logic học bị mất kính. Ông bèn suy luận:

- Ai lấy cắp? Đương nhiên là kẻ cắp rồi. Và tên này có thể bị cận thị, có thể không. Có thể hẳn đã có kính, có thể chưa có. Nhưng nếu chưa có làm sao hẳn có thể trông thấy kính của mình? Điều này chứng tỏ hẳn không bị cận thị. Mà không bị cận thị thì đâu cần tới kính.

Im lặng một lúc vị giáo sư tiếp tục:

- Từ những giả thuyết trên, có thể kết luận là không ai lấy kính của mình cả. Chắc chắn nó nằm ở đâu đây thôi.

Nhưng mình đã nhìn khắp rồi, không thấy gì cả. Mà mình nhìn được như vậy có nghĩa là mình đang đeo kính.

Lý do nên học violin từ sớm

Thầy dạy nhạc nhìn cậu học trò của mình thờ dài rồi nói:

- Lẽ ra em nên học chơi violin sớm hơn!

– Tại sao thưa thầy? – cậu học trò thắc mắc – Ý thầy là nếu học sớm hơn thì bây giờ em đã có thể thành tài phải không ạ?

Thầy giáo lắc đầu:– Không, nếu em học sớm hơn thì có lẽ đã bỏ cuộc sớm rồi, không khiến tôi đau đầu như bây giờ.

Dấu hiệu khi mang thai

Trong một kỳ thi ở trường Y, thầy giáo hỏi.

- Anh cho biết những dấu hiệu khi mang thai?

Đắn đo mãi không biết trả lời thế nào thì anh ta nghe thấy bạn mách: Tóc rụng, chân cong, bụng to... Anh ta luống cuống lặp lại hết.

Thầy giáo liền cười hỏi lại:- Chân tôi có cong không?

- Thưa cong ạ.

- Tóc tôi có rụng không?

- Thưa rụng ạ.

Em không làm

Sau kì thi đại học vừa qua, phóng viên có phỏng vấn một thí sinh đã tham dự kì thi này.

- Bụng tôi có to không?

- Thưa to ạ.

- Vậy khi nào tôi đẻ tôi sẽ cho anh qua kì thi.

Không được mang đi

Cô giáo dặn học sinh:

– Ngày mai các em đem tới lớp một đồ dùng có liên quan đến bảo vệ sức khoẻ.

Hôm sau, nhất loạt các học sinh đều mang mỗi người một đồ vật.

– Tuấn, em đem gì tới?

– Thưa cô, em mang băng gạc dùng để băng vết thương ạ.

– Tốt lắm. Thế còn Tèo, em mang gì nào?

– Thưa cô, lọ ê-te dùng để rửa sạch vết thương ạ.

– Tý, em mang cái gì kia?

– Dạ, bình ôxy ạ?

– Em lấy ở đâu ra vậy?

– Dạ, của bà em.

– Thế bà nói gì khi em mang bình đi?

– Dạ, bà chỉ thở dài và phều phào nói: “Không được mang đi”.

Phóng viên:

– Bạn đánh giá thế nào về kì thi năm nay?

Thí sinh:

– Năm ngoái em không may mắn cho lắm, em thiếu có nửa điểm (12/24 điểm).

Phóng viên (hơi choáng):

– Vậy là năm nay bạn tiếp tục?

Thí sinh:

– Vâng! Nói chung đề năm nay rất dễ, riêng về đề toán chỉ cần học thuộc đầy đủ công thức là có thể làm hết được. Cá nhân em làm sai đúng một câu ... những câu còn lại thì em ...không làm.

Phóng viên:

–!!!!

Thông cảm

Tý vừa khóc méo máo vừa chạy về nhà, mách với bố:

- Thầy giáo trù dập con quá, bố ạ. Hôm nào thầy cũng gọi con lên trả bài. Thầy cố tình chọn những câu thật khó để con không trả lời được thì thầy phạt. Hôm nay con lại bị phạt cầm tai đứng ở cuối lớp.

- Bố Tý tức lắm. Hôm sau ông ta dẫn Tý, hằm hằm vào gặp thầy: Tôi nghe cháu nó nói thầy trù dập nó ghê lắm. Tại sao thầy lại đối xử với con tôi như vậy?

- Tôi trù dập con ông hỏi nào đâu, nhưng ông xem, hôm nào tôi bảo nó lên bảng trả bài, nó cũng không trả lời được, kể cả câu hỏi dễ nhất.

- Tôi lại nghe cháu nó nói thầy toàn chọn câu khó thôi. Đâu, thầy cho tôi một ví dụ xem nào.

- Này nhé, hôm qua tôi hỏi nó tương Trần Hưng Đạo chết hỏi nào mà nó có trả lời được đâu.

- Bố Tý ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp: Thôi, thầy cũng thông cảm cho cháu. Gia đình tôi là gia đình làm ăn buôn bán, lâu lâu coi báo thì xem tin tức chứ ai đi đọc cáo phó làm gì.

THPT HÙNG YÊN - NHỮNG GÓC ẢNH ĐA CHIỀU

Trường tại Ấp Dâu-chợ Gạo thị xã Hùng Yên

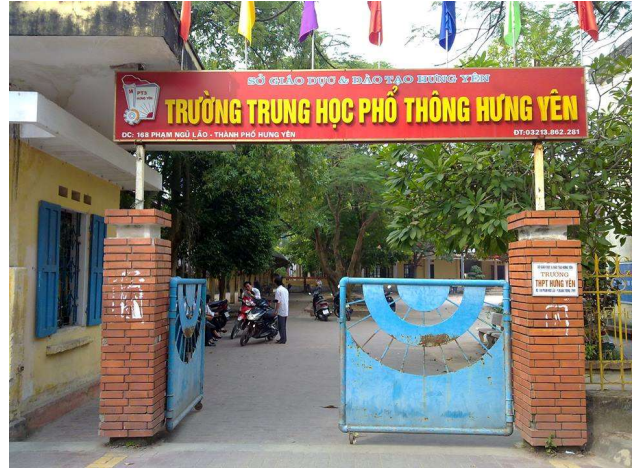
*Tập thể lớp 9E-cô Nguyễn Thị Diễm
làm chủ nhiệm, tập thể học sinh XHCN
đầu tiên ở nước năm 1975-1976*

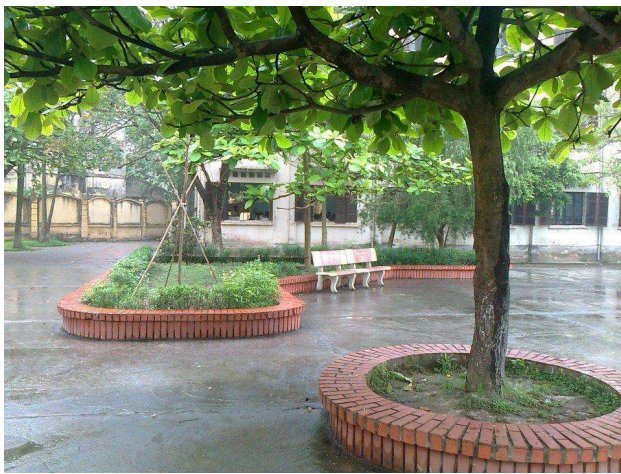

*Cô giáo Nguyễn Thị Diễm
và học sinh giỏi lớp 9E 1976*

Thầy giáo, cô giáo và tập thể lớp 10D năm 1962
Ảnh: TƯ LIỆU

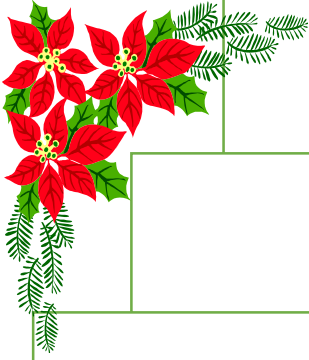

THAY CHO LỜI KẾT

Như vậy là chỉ còn vài tháng nữa thôi, trường THPT Hưng Yên của chúng đã sẽ đi trọn một chặng đường dài 60 năm.

Những kỉ niệm, những kí ức, những mạch nguồn cảm xúc về mái trường yêu dấu này chắc chắn sẽ vẫn mãi đọng đầy trong trái tim mỗi chúng ta.

Do điều kiện không cho phép, Chi đoàn 11A1 xin kết lại cuốn nội san này tại đây.

Tập thể 11A1 xin được trân trọng cảm ơn quý thầy cô giáo và các bạn học sinh đã đón đọc và có những ý kiến nhận xét về nội dung của tập san.

Tập thể 11A1 xin kính chúc các thầy cô giáo và các bạn học sinh luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và thành công!

Chúc mái trường THPT Hưng Yên thân yêu của chúng ta sẽ vững bước đi lên theo năm tháng!

CHI ĐOÀN 11A1

